

பாதிதாசன் உள்ளம்



சுந்தர் ஈஸ்வரன்

பாரதிதாசன் உள்ளம்

சுந்தர் ஈஸ்வரன்

காந்தளகம்

68, அண்ணா சாலை, சென்னை 600002
தொபே: 0091 44 28414505, 28513096
மின்னம்பலம்: www.tamilnool.com, www.thevaaram.org
மின்னஞ்சல்: tamilnool@tamilnool.com



உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு

சமர்ப்பணம்

சிறப்பு வெளியீடு

ஆணி, 2041

தலைப்பு: பாரதிதாசன் உள்ளம்

ஆசிரியர்: சுந்தர் எஸ்வரன்

Sundar Eswaran, B. Sc., I. P.

5, Noble Avenue,

Strathfield,

NSW 2135,

Australia,

Tel: (612) 642 8295 (R), (612) 9746 8788 (W)

வரிசை அட்டியருத்து

முதற் பதிப்பு: ஆணி, 2041 (15. 6. 2010)

அபுதாபி ISBN: 978-91-897-0034-4

இந்தியாவில் விலை: ரூ. 50

அச்சிடல் தயாரிப்பு:

சுந்தரேசன், 50 துணை மாலை, சென்னை 600007

தொடர்பு: 0091-44-26414505, 26513096

பின்னம்பலம்: www.tamilnool.com, www.thevaaram.org

மின்னஞ்சல்: tamilnool@tamilnool.com

சமர்ப்பணம்

என்னை என்றெத்தது அமுதாட்டி வளர்த்த பெற்றோர்க்கும்
எனக்கு தமிழ் அமுதாட்டி ஆளாக்கிய ஆசானுக்கும்
ஈழ விடுதலைக்காக இன்னுயிர் எந்த எம் உறவுகளுக்கும்
நலிந்தோர்க்கு கிரங்கும் நல் நெஞ்சங்களுக்கும்
கிந்நூல் சமர்ப்பணம்.

உள்ளுறை

பதிப்புரை	4
அணிந்துரை	9
சிறப்புரை	12
1. பாரதிதாசன் உள்ளம்	13
2. தமிழ்நூல் அவன் தாய்மொழியம்	20
3. வீரம்	27
4. தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள்	33
5. காதுல் வாழ்வு	45
6. இயற்கை எழில்	65
7. சமுதாயம்	76

பதிப்புரை

புலம்பெயர் தமிழர்களுள் மிகச் சிறந்த படைப்பாளி கருள் ஒருவரான சுந்தர் ஈஸ்வரனின் நூலை வெளியிடுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இலங்கையில் கொழும்பில் பிறந்தவர். பெற்றோருடன் தாம் வாழ்விடமான வடக்கே சென்றார். அளவெட்டியில் வாழ்ந்தார்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தலைசிறந்த கல்வி நிலையங்களுள், அளவெட்டியிலுள்ள அருணோதயக் கல்லூரியும் ஒன்று. அக் கல்லூரியில் மாணவனாகச் சேர்ந்தார். மேல் நிலைப் பள்ளி வகுப்புவரை கல்வி பயின்றார்.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகத்துள் நுழைவது அரிதானதால், அங்கு, சேர்க்கை எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானதால், ஈழத் தமிழ் மாணவர் பலர், இந்தியா சென்று கல்வி கற்றனர். தமிழ்நாடெங்கணுமுள்ள கல்லூரிகளில் சேர்ந்து பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டனர்.

சென்னை, தாம்பரத்திலுள்ள சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் ஈழத் தமிழ் மாணவர் பலர் கல்வி கற்கச் சென்றனர். 1958-1962 காலப்பகுதியில் சுந்தர் ஈஸ்வரன் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் பயின்றார். நான்கு ஆண்டுகாலப் பயிற்சியின் முடிவில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் அறிவியல் இளவல் பட்டதாரியானார்.

சென்னையில் கல்விகற்ற காலத்தில், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் கவிதைகளைப் படித்தார். ஈடுபாடு கொண்

டார். பாரதிதாசனைத் தற்செயலாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பு மட்டுமல்ல, அவரோடு அருகிருந்து திரைப்படம் பார்க்கும் வாய்ப்பையும் பெற்றார். பாரதிதாசனின் உள்ளப் பாங்கை அப்பொழுதே அறிந்து வைத்திருந்தார்.

அளவெட்டிக்குத் திரும்பினார். அங்கிருந்து இலங்கைத் தலைநகரான கொழும்புக்குச் சென்றார். வேலை தேடினார். அரசின் தலைமை வங்கியாகிய இலங்கை மத்திய வங்கியில் பணியாற்றினார்.

மத்திய வங்கியை விட்டு நீங்கிப் பிரித்தானியத் தூதரகத்தில் சேர்ந்தார். சில காலம் அங்கு பணி புரிந்தார்.

எழுத்தாற்றலில் வல்லவரான சுந்தர் ஈஸ்வரன், கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்த நாளிதழ்களிலும் வார இதழ்களிலும் எழில் இறை என்ற புனைபெயரில் கட்டுரைகள் எழுதினார்.

சுதந்திரன் இதழில் தமிழ்த் தேசிய உணர்வூட்டும் கட்டுரைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. கோவை மகேசன் அதன் ஆசிரியர். அக்காலத்தில் சுந்தர் ஈஸ்வரனின் கட்டுரைகள் சுதந்திரன் இதழில் வெளிவந்து தமிழ்த் தேசிய உணர்வை வளர்த்தது.

இலங்கையில் அக்காலத்தில் மிக அதிக விற்பனையான நாளிதழ் வீரகேசரி. சுந்தர் ஈஸ்வரன் வீரகேசரியில் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து எழுதினார். மலையகத் தமிழருக்கும் வடகீழ் தமிழருக்கும் அக்கட்டுரைகள் பயனளித்தன.

கொழும்பிலிருந்து வெளியான மற்றொரு தமிழ் நாளிதழ் தினகரன். ஏரிக்கரைக் குழும வெளியீடான இவ்விதழ் தமிழ் முஸ்லிம்களை நோக்கியும், அரசுக்கு ஆதரவாகவும் வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. சுந்தர் ஈஸ்வரனின் கருத்துரு வாக்கக் கட்டுரைகள் தினகரன் இதழை அலங்கரித்தன.

பிரித்தானியத் தூதரகத்தை விட்டுநீங்கிய சுந்தர் ஈஸ்வரன், இலங்கை அரசின் உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் வரிமதிப்பீட்டாளராகச் சேர்ந்தார். அரசு உத்தியோகத்தில் மிகச் சிறந்த பதவிகளுள் இதுவும் ஒன்று.

அக்காலத்தில் அத்திணைக்களத்தில் எனக்குத் தெரிந்தவர் பலர் பணிபுரிந்தனர். எனக்கு அண்ணன் முறையான வதிரி, தியாகராசா சண்முகராசா, எனக்கு நண்பரான, நாவற்குழி, இரா. பாலசுப்பிரமணியன், வரிமதிப்பீட்டாளரான தனபாலசிங்கம், விசயசுந்தரம் எனப் பலர் அங்கிருந்தனர். அவர்களுடன் சுந்தர் ஈஸ்வரன் இருந்தார், எனவே எனக்கும் அறிமுகமானார்.

1969இல் அவருக்குத் திருமணம். இல்லறத்தில் நல்லறம் கண்ட அவர், அன்புக்குரிய இல்லாளின் கணவர். ஆற்றல்மிக்க மூன்று ஆண் மக்களுக்குத் தந்தை.

உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் பணியாற்றுகையில், ஐ. நா. புலமைப் பரிசில் பெற்று அமெரிக்கா விலுள்ள தென்கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரி ஆள்கையில் முதுநிலைப் பட்டம் பெற்றார்.

நாளிதழ்களிலும் வாரஇதழ்களிலும் அக்காலத்தில் சுந்தர் ஈஸ்வரன் எழுதிய கட்டுரைகளின் உரை நடை என்னை ஈர்த்தது. அவரது கருத்துகள் எனக்கு உவப்பாயிருந்தன.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையினராகிய நாம், 1974இல் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவது என்று தீர்மானித்தோம்.

இலங்கை அரசு அதற்கு ஒப்பவில்லை. பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, இந்திரபாலா போன்றோர் இலங்கை அரசுக்குச் சார்பாகச் செயற்பட்டனர். பேராசிரியர்கள் தனிநாயக அடிகளார், வித்தியானந்தன், பூலோகசிங்கம், பத்மநாதன் ஆகியோருடன் நானும் மற்றவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தும் ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தோம்.

அக் காலத்தில் என்னைப் போலவே அரசு ஊழியராக இருந்தவர் சுந்தர் ஈஸ்வரன். அரசின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர், யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாடு நடத்துவதை ஆதரித்தார். அம்மாநாட்டில், பாரதிதாசன் உள்ளம் என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை படித்தார்.

1977இல் நடந்த இனக்கலவரத்தின் பின்னர் அரசுப் பணியைத் துறந்தேன். கொழும்பைவிட்டு நீங்கினேன். தொடர்ந்தும் கொழும்பில் தங்கிப் பணிபுரிந்த என் அண்ணன் வதிரி, தியாகராசா சண்முகராசாவையும் அவரது இரண்டாவது மகன் நிருத்தனையும் 1983இன் இனக்கலவரத்தில் சிங்களக்காடையர் வெட்டிக் கொன்றனர்.

அதே இனக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து, சிங்களவர் ஆட்சியில் தமிழருக்குப் பாதுகாப்பின்மையை உணர்ந்த சுந்தர் ஈஸ்வரன், கொழும்பை விட்டு வெளியேறினார். 1984இல் ஆஸ்திரேலியாவில் குடியேறினார்.

ஆங்குள்ள ஜெஸ்மண்ட் முதியோர் காப்பகத்தில் முதன்மை இயக்குனராகக் கடந்த 26 ஆண்டுகளாகக் கடமை ஆற்றி வருகின்றார்.

26 ஆண்டுகள் ஆஸ்திரேலிய வாழ்க்கை. தமிழ் மணமும் சைவ மணமும் கமழும் வாழ்க்கை. தமிழருக்கு இசைவான நாடாக ஆஸ்திரேலியாவை மாற்றும் வாழ்க்கை.

சிட்னியின் ஸ்ராத்ரீல்டு மாநகராட்சி உறுப்பினராக 2008இல் சுந்தர் ஈஸ்வரன் தேர்வாகிறார். அந்த மாநகராட்சியின் அறிவித்தல்கள் தமிழ் மொழியிலும் வெளிவரத் தொடங்கின.

ஆஸ்திரேலியாவின் தென்கிழக்கு மாநிலம் நியு சவுத் வேல்ஸ். 10,000த்துக்கும் கூடுதலாகத் தமிழர் அம்மாநிலத்தில் வாழ்கின்றனர். மாநில அரசு நடாத்தும் 12ஆம் வகுப்புத் தேர்வுகளைத் தமிழ் மாணவர் எழுதுவர். தாய்மொழியான தமிழையும் தேர்வுக்குரிய பாடமாக வைக்கவேண்டும் என எண்ணி, சுந்தர் ஈஸ்வரன் இந்தக் கோரிக்கையை மாநில அரசிடம் வைத்தார். மாநில அரசு அக்கோரிக்கையை ஏற்றது. இப்பொழுது தமிழ் மாணவர் தம் தாய்மொழியைப் பாடமாக 12ஆம் வகுப்புத் தேர்வில் எழுதலாம்.

சிட்னியில் சைவ மன்றம் ஒன்றைத் தொடங்கியவர் களுள் சுந்தர் ஈஸ்வரன் ஒருவர். அம்மன்றத் தலைவராக

இருமுறை தெரிவாகினார். வைகாசிக் குன்றில் அழகான முருகன் கோயில் கட்டுவதற்கு சுந்தர் ஈஸ்வரனும் ஒரு காரணர்.

சிட்னித் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் நிறுவனர்களில் சுந்தர் ஈஸ்வரனும் ஒருவர். அந்நிலையத்தில் சனிக்கிழமை தோறும் தமிழ்ச் சிறார்களுக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். நான்கு கிளைகளைக் கொண்ட இக்கல்வி நிலையத்தில் ஆயிரம் மாணவர்கள் வரை தமிழ் கற்கின்றனர்.

நியு சவுத் வேல்ஸ் மாநில அரசால் சமூக சேவைக்காக சமாதான நீதவான் Justice of Peace ஆகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்.

தொடர்ச்சியான போர்ச் சூழலில் ஈழத் தமிழர் நலிந்தனர், வாடினர், நோயுற்றனர். அவ்வாறு துன்புறுவோருக்கு உதவ அமைந்த, ஆஸ்திரேலிய மருத்துவ உதவி நிதியத்தின் நிறுவனர்களில் சுந்தர் ஈஸ்வரனும் ஒருவர். ஈழத்தில் துன்புறும் மக்களின் துயர் துடைக்க, நோயுற்று நலிவுற்றோர்க்கு நல்லுதவி வழங்கி, இந்நிதியம் மகத்தான சேவை செய்து வருகின்றது.

மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லிய பூங்காற்று. ஓடையிலே ஓடுகிற குளிர்தரு நன்னீர், காற்றினிலே கலந்துவரும் மெல்லிசை. கருப்பஞ் சாற்றினிலே குழைந்துவரும் வெல்லம். மெல்லென அசைந்து வானத்தில் மிதக்கும் வெண் முகில். இவை போன்ற மென்மையும் அழகும் சுவையும் நிறைந்த தமிழ்நடையில், கருத்தாழம் மிக்க பொருள் பொதிவில் பாரதிதாசன் உள்ளம் என்ற இந்நூலைத் தந்துள்ளார் சுந்தர் ஈஸ்வரன்.

உள்ளே செல்க, படிக்க, நறுந்தேன் பருகுக, சுவைக்க.

மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்

சென்னை, ஆனி 1, 2041 (15.6.2010)

அணிந்துரை

களைமண்டிக்கிடந்த கனித்தமிழ் மொழியைக்
களைநீக்கி வடித்த கவிஞன் பாரதி
களைநீக்கித்தந்த கழனியில் பலவாய்க்
கனிக்காடு கண்டவர் பாரதிதாசன்
செந்தமிழ் மலரின் தேனுண்ண வாசலைத்
திறந்துவிட்ட தலைவன் பாரதி
திறந்த வாசலின் உட்புறம் மாடுகள்
செல்லாது காத்தவர் பாரதிதாசன்
எங்கள் நாடு எங்கள் மொழியென
இயம்பும் திறனைத் தந்தவன் பாரதி
இயம்ப மறுத்து ஏளனம் செய்தவர்
எலும்பை முறித்தவர் பாரதிதாசன்
பாரதி பாரதி தாசன் என்னும்
பைந்தமிழ்ப் பாவலர் தம்மிடையேயும்
பாரதி பல்லவி சொன்னான் தாசன்
பாக்கியைப் பாடித்தன் பாட்டை முடித்தான்

எனக் கண்ணதாசன், ஐம்பதுகளில் தமது தென்றல் இதழில் எழுதினார்.

பாரதி முன்மொழிந்த பாதையை மேலும் திருத்திச் செப்பணிட்டு, அதனில் சிறுகீற்றாய் இருந்த உள்ளக்கிடக்கையில் ஒளிவெள்ளம் பாய்ச்சி, தமிழிலும் தமிழகத்திலும் மண்டிக்கிடந்த அடிமை, மிடிமை, அறியாமை சார்ந்த அலித் தனத்தை வேரோடு தகர்த்து, சுயமரியாதைத் தத்துவத்தின் வார்ப்படமாய்ப் புதியதொரு தமிழ்த்தேசிய உணர்வெழுச்சியை உருவாக்கியவர் பாரதிதாசன்.

சுருங்கச்சொன்னால் பாரதி என்னும் வேரிலிருந்து புறப்பட்ட ஆலமரமாக விளங்கியவர் பாரதிதாசன். ஆனால் பாரதிதாசன் தமது தனிப்பட்ட ஆளுமை காரணமாக வித்தியாசமாகக் கிளைவிரித்ததோடு, தாமே, தமது எண்ணற்ற விழுதுகளையும் தமிழ் மண்ணில் விளைத்து ஒரு கருத்துப்புரட்சிக்குக் கால்கோள் இட்டவர்.

**காரிருளால் சூரியன்தான் மறைவதுண்டோ!
கறைச் சேற்றால் தாமரையின் வாசம் போமோ!
பேரெதிர்ப்பால் உண்மைதான் இன்மையாமோ!
பிறர்குழ்ச்சி செந்தமிழை மாய்ப்பதுண்டோ!**

என அவரே பாடியதுபோல், அவரது புகழ்வட்டம் தேசிய இயக்கத்தில் தொடங்கி, சுயமரியாதை இயக்கத்தில் மலர்ந்து, பொதுவுடைமை இயக்கத்திற்கு உரமாகி, நாளுக்குநாள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகெங்கும் மனிதம் பாடும், மாநிலமெங்கும் தகத்தகாயமாய்ச் சுடர்விட்டு, விரிந்து, பரந்து, உயர்ந்து, வளர்ந்து, சிறகுவிரிக்கின்றது.

தமிழுக்குத் தொண்டுசெய்வோன் சாவதில்லை

என அவரே சொன்னதுபோல் நிலையாமையை வென்று நிற்கின்றது.

**தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்தவனை - என் தாய்
தடுத்தாலும் விடேன்
எமை நத்துவாய் என
எதிரிகள் கோடி இட்டழைத்தாலும் தொடேன்.**

எனப் புரட்சிமுழக்கமிட்ட பாரதிதாசன், மொழி வழித்தேசியத்தின் இலக்கியச் சின்னம் ஆவார். இந்த அடையாளத்தினாலேயே அவரது புகழை இருட்டறையில் வைத்துப் பூட்டிவிட வேண்டும் என எண்ணிய சூதுமதியாளர்களின் முயற்சிகள் ஈடேற முடியவில்லை என்பது சரித்திரம்.

அடக்கப்பட்டவர்களையும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் சுரண்டப்பட்டவர்களையும் பாடுபொருளாக மையப்படுத்தி

தியவர்களுள் பாரதிதாசன் மூத்தவர்; முன்னோடியானவர்.

பெண்ணியச் சிந்தனை முதலாகக் கருத்தடைக் கருத்தோட்டம்வரை முற்போக்குச் சிந்தனைகள் அவரது மூளையில் எடுத்த எடுப்பிலேயே பதிவாகியிருந்தன.

கவிதை உத்திகளிலும் அவர் போட்டுக்கொடுத்த ராஜபாட்டையில்தான், மற்றவர்கள் சொகுசாகப்பயணம் போகின்றனர்.

பாரதிதாசன் பரம்பரை என, ஒரு தலைமுறையே அவரை அடியொற்றி உருவானது. பின்னாளில் தலையெடுத்த வானம் பாடிகளுக்கும் அவரே முதலெழுத்தும் தலையெழுத்தும் ஆவார்.

அதிர்ந்ததிந்தப்பூமி அவரது நடையில் என்றால், அவரது அழகுதமிழ் நடையையும் சேர்த்தே சொன்னேன் எனக் கண்ணதாசன் வியந்ததுபோல், ஆண்மையின் பிம்பமாய் நிற்பவை அவரது எழுத்துக்கள்.

கடவுளை மற, மனிதனை நினை எனப் பெரியார் மொழிந்த இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய் நிலைத்தவை அவரது படைப்புகள்.

இந்தப் பின்புலத்தில் பாரதிதாசனை உள்வாங்கிக் கொண்டு, தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம், எனும் உயர்நோக்குடன், பாரதிதாசனின் புகழ்க்கொடியை உயர்த்திப் பிடிக்க நூலாசிரியர் சுந்தர் ஈஸ்வரன் முனைந்துள்ளார்.

பாரதிதாசனது படைப்புகளின் ஆழத்தையும், அகலத்தையும், மையத்தையும், வீச்சையும் அடிக்கோடிட்டுக் காண்பிக்க, அவரது கவிதைகளை அழகாக மேற்கோள் காட்டி நூலாசிரியர் நிறுவும்போது, மீண்டும் ஒருமுறை பாரதிதாசனின் கவிதைகளுடன் பயணித்த இனிய அநுபவம் உண்டாகிறது.

கல்பனாதாசன்
சென்னை, 15. 6. 2010

சிறப்புரை

ஆசிரியர், ஆஸ்திரேலியா வாழ் தமிழர். அயல்நாட்டு வாழ்க்கையில் தமது சுயத்தை இழக்காமல், மரபு மறக்காமல், அடையாளம் தொலைக்காமல், இதோ! பாரதிதாசனை அகிலமெங்கும் எடுத்துச்செல்லும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

பாரதிதாசனுக்குப் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்ப்புகள் உண்டு. அவரது சொந்த ஊர் புதுச்சேரியானதால், அவ்வாய்ப்பு இயல்பாகவே அவருக்குக் கிடைத்தது.

ஆஸ்திரேலியாவில் பாரதிதாசனது படைப்புகளை அறிமுகம் செய்யவேண்டும், ஆஸ்திரேலியா வாழ் தமிழர்களின் இன்றைய தலைமுறைக்கு அவை பரிச்சயம் ஆகவேண்டும், என்னும் உயரிய எண்ணம் ஆசிரியரை இப்படி ஒரு படைப்பைக் கொணர உந்துகோலாக அமைந்து ஊக்குவித்திருக்கிறது.

தமது படைப்பில் நூலாசிரியர், பாரதிதாசனின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றியும், அவர் படைப்பாளியாக மலர்வதற்குப் பின்னணி அமைத்துக் கொடுத்த சரித்திர நிகழ்வுகளையும், படிப்படியாகப் பாரதிதாசனின் எண்ணங்களின் செறிவு, செழுமை, தேவை, தெளிவு ஆகியவற்றையும் உரிய மேற்கோள்களுடன் தருவதுடன், பாடல் வரிகளின் முழுக்கருத்தையும் உரைநடைமூலம் வர்ணித்தும் விளக்கிச் செல்கிறார்.

வெறும் அறிமுகமாக நில்லாமல் ஆய்வாளர்களுக்கும் துணை செய்யும் தகவல் களஞ்சியமாகவும் இந்நூல் உருவாகியுள்ளது. சுந்தர் ஈஸ்வரனின் உழைப்பும் முனைப்பும் நோக்கும் போக்கும் நினைந்து நினைந்து பாராட்டத்தக்கன. வாழ்க அப்பணி.

பாவை சந்திரன்
சென்னை, 15.6.2010

1. பாரதிதாசன் உள்ளம்

கொலை வாளினை எட்டா மிகு
கொடியோர் செயல் அறவே!

‘என்று, அந்தக்குரல் காற்றில் மிதந்து வரும் கீதமாக மட்டுமன்றி, கிண்கிணிச் சத்தத்தோடு இழைந்து வரும் கீதமொழியாக மட்டுமின்றி, கேட்போரின் வளைந்த முதுகை நிமிர்த்தி விடும் வீரக்குரலாகிவிட்டது.

‘எனவேதான், நமக்கொரு வால்டேர் கிடைத்துவிட்டார், நமக்கொரு ஷெல்லி கிடைத்துவிட்டார், நமக்கொரு கவிஞர் கிடைத்துவிட்டார்; அவர் நம்மோடு இருக்கிறார், நமக்காக இருக்கிறார், நம் வேலையைச் செய்கிறார்; நாம் வாழ வழியமைக்கிறார்.

‘அவர் வாழ்க, அவர் திறன் ஓங்குக! அவர் வெல்க! அவர் வெற்றியினால் நமக்கு வெற்றி ஓங்குக! – என்று மனதார நாம் கூறுகிறோம். நாம் மட்டுமா, நாடும் கூறுகிறது’ –

என்றார் பேரறிஞர் அண்ணா.

நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டுக்குழைத்தல்
இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்,

‘என்றார் பாரதி. பாரதியின் கவிதா மண்டலத்தில், பாரதிதாசனுக்குத்தான் முதலிடம்.

பாட்டுத் திறத்தாலே - வையகத்தை பாலித்திட வேண்டும்

‘பாரதி வழியில் பாரதிதாசனும் பாலிக்கிறார், பாரதி சென்ற தலைமுறையில் வாழ்ந்தார். ‘பாரதிதாசன்’ இன்று வாழ்கிறார். கவிதையின் அமைப்பையும் அடக்கத்தையும் (Form and content) அளவுகோலாகக்கொண்டு, ஒரு தலைமுறையின் வளர்ச்சியையும் மாறுதலையும் ‘பாரதிதாசன்’ கவிதைகளில் பார்க்கவேண்டும். அமைப்பில் அருமையான மாறுதல்கள்; அதிசயிக்கத்தக்க வளர்ச்சி, பரம்பரைக்குப் பெருமை, அடக்கத்திலும் புதுமைகள் உண்டு.

‘இது பொதுமக்கள் யுகம், பாட்டாளி மக்கள் சகாப்தம், புதுமைக்கவி, புரட்சிக்கவி, பொதுமக்கள் கவியாகவே இருந்து, தீரவேண்டும். பொதுமக்கள் போராட்டங்களைப் பொதுமக்கள் கனவுகளைப் பிரதிநிதிப்படுத்தி, கவிமழை பொழிந்தாக வேண்டும்!’

என்றார் பொதுவுடைமை இயக்கத் தலைவர் ப. ஜீவானந்தம்.

‘பாரதியாரின் பாடல்கள் தமிழ்மக்களின் உள்ளத்தில் சுதந்திர உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணியதுபோலப் பாரதிதாசனுடைய பாடல்கள் சமூகச் சீர்திருத்த உணர்ச்சியை மக்களுக்கு ஊட்டி விடுகின்றன என்றால் அது மிகையாகாது...

‘மதங்களிலும், பழைய ஆசாரங்களிலும் ஊறிக்கிடந்த மக்களிடையே இவருடைய பாடல்கள் ஒருபெரிய மாற்றத்தை உண்டுபண்ணியிருக்கின்றன. ஆதலால் இவர் ஒரு புரட்சிக்கவி. அமெரிக்கப் புரட்சிக்கவி வால்ட் விட்மன் எனில், தமிழ்நாட்டுப் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்.’

என்றார் கவிமணி தேசியவிநாயகம்.

‘பாரதிதாசன் ஆவேசக்கவி; அவர் (அழகு) அலங்காரக் கவியல்ல; வெறும் ஜோடிப்பு வேலை செய்பவரல்ல; அகராதியைக் கொண்டு ‘கவிகட்டும்’ மேஸ்திரியல்ல; புன்மைக் கவிதையைக் கண்டு மனம் பொங்கும் ‘புலவர்’ அல்ல; ஆவேசத்தையும், உணர்ச்சியையும் வெள்ளமாகக் கொட்டும் உயிர்க்கவி பாரதிதாசன் என்பது எனது தாழ்மையான எண்ணம். அவர் கையாளும் சொற்களின் எழிலையும் வகையையும், விசித்திரத் தன்மையையும் கண்டு அநுபவிப்பவர்கள், நான் சொல்வதை ஆதரிப்பார்கள் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

‘பாரதிதாசன் தமிழ்நாட்டுப் பொக்கிஷம். அந்தப் பொக்கிஷத்தைத் தமிழர்கள் அனைவரும் போற்றுவார்களாக!’ –

என்றார் அக்கிரகாரத்து அதிசயமனிதர் என அழைக்கப்பட்ட வ.ரா.

இனி, கவிஞரின் உள்ளம்பற்றிய என் பார்வையை இங்கே பார்ப்போம்.

உள்ளத்தின் உணர்ச்சியே கவி. எண்ணத்தின் எழுச்சியே புரட்சி. இவ்விரண்டின் கலப்பே புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன். சொற்கோவையிடு கவிதைகளை உருவாக்கி, சொல்லலங்காரத்தினால் அவைகளை இனிமையாக்கி, சொந்த எண்ணங்களால் அங்கே புதுமைகளைப் புகுத்தி, சுயஉணர்வினைத் தட்டி எழுப்பிய பெருமை அவரைச்சாரும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இணையற்ற நற்கவிகளை உருவாக்கித் தமிழ்நாட்டில் முன்னணியில் விளங்குபவர் பாரதிதாசன்.

1891ஆம் ஆண்டு, சித்திரைத் திங்கள் 29ஆம் நாள் புதுவையில் தோன்றிய, இப்புலவனின் இயற்பெயர் சுப்புரத்தினம், இவர் தந்தையார் பெயர் கனகசபை முதலியார்.

இளவயதிலே பிரஞ்சு மொழிப்பள்ளியில் படித்தாராயினும் அவர் தமிழ்ப் பாடசாலையில் படித்த நாள்களே அதிகம். தமிழ்ப் புலமைத் தேர்வு கருதி, கால்வே கல்லூரியில் தமது பதினொன்றாம் வயதில் புகுந்த இவர், இரண்டாண்டினுள் யாவரிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவரில் திறன் கண்ட அரசினர், இவரை அரசினர் கல்லூரித் தமிழ் ஆசிரியர் ஆக்கினர். அப்பொழுது அன்னாரின் வயது பதினெட்டேயாகும்.

பிறக்கும்பொழுதே தமிழ்ப் பற்றோடு பிறந்த இவர், இளவயதிலேயே முத்தமிழில் முதன்மை பெற்றார். பள்ளி நாடகங்களில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்து, பார்த்தவர்களைப் பரவசம் அடையச் செய்தார்.

அச்சின்ன வயதிலே, சிறு சிறு கவிதைகள் புனைந்து, மற்றையோர்க்குப் படித்துக் காட்டி, சிந்தை மகிழ்வார். அன்னாரின் தமிழ்ப் புலமை கண்டு அனைவரும் புகழ்ந்தனர், உள்ளம் மகிழ்ந்தனர்.

நண்பர் திருமணமொன்றில், பாரதியாரின் நாட்டுப் பாடலை இவர் பண்ணிசைத்துப் பாடியபொழுது, அதை அருகிலிருந்து கேட்ட பாரதியார், ஒரு கவிக்குரிய ஆற்றல் இவரிடமுண்டு என்பதை உணர்ந்தார்.

மற்றொரு நாள் நண்பர்கள் மத்தியில் தாம் எண்ணியதைச் சொன்னார். 'எங்கே கவி இயற்றச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்' என நண்பர்கள் கேட்டனர்.

'பாடவும்' எனப் பாரதியார் பணித்தார்.

'எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா' என்று தொடங்கும் இரு பாடல்களைப் பாரதிதாசன் உடனே பாடினார்.

இப்பாடல் பல மொழிகளில், பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து அன்னாரின் திறமையைத் தமிழர்களுக்கு விளக்கியது.

சக்தியின் மகிமையை விளக்கும் இப்பாடல் சொல் அழகும் பொருள் வளமும் மிக்கது.

எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா -	தம்பி
ஏழு கடல் அவள் வண்ணமடா -	அங்குத்
தங்கும் வெளியினிற் கோடியண்டம் -	அந்தத்
தாயின் கைப்பந்தென ஓடுமடா -	ஒரு
கங்குலில் ஏழு முகிலினமும் -	வந்து
கர்ச்சனை செய்வது கண்டதுண்டோ? -	எனில்
மங்கை நகைத்த ஒலியெனலாம் -	அவள்
மந்த நகையங்கு மின்னுதடா.	

காளை ஒருவன் கவிச்சுவையைக் -	கரை
காண நினைத்த முழுநினைப்பில் -	அன்னை
தோளசைத்தங்கு நடம்புரிவாள் -	அவன்
தொல்லறிவாளர் திறம் பெறுவான் -	ஒரு
வாளைச் சுழற்றும் விசையினிலே -	இந்த
வையமுழுவதும் துண்டு செய்வேன் -	என
நீள இடையின்றி நீ நினைத்தால் -	அம்மை
நேர்படுவாள் உன்றன் தோளினிலே.	

இப்பாடலைத்தொடர்ந்து அவர் பல பாடல்களையும் காவியங்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

அன்னாரின் கதர்ப் பாட்டுக்களைப் போல் இன்று வரையாருமே பாடியது இல்லை.

கீர்த்தனைக்குப் புகழ் பெற்றது அவரின் சுப்பிரமணியர் துதியமுது.

வாழ்க்கை முறையினை விளக்கியது அவரது குடும்ப விளக்கு.

வரண்ட வாழ்வைக் காட்டியது அவரது இருண்ட வீடு.

இயற்கை அழகை இயம்பியது அவரின் அழகின் சிரிப்பு.

முத்தமிழை உயர்த்தியது அவரின் தமிழியக்கம்.

வெண்பாவிற்குப் பெருமை அளித்தது மணிமேகலை வெண்பா.

வீரத்தை விளக்கியது குறிஞ்சித்திரட்டு.

காவியத்தைக் காட்டியது பாண்டியன் பரிசு.

புரட்சிக்கு வழிவகுத்தது இரணியன் இணையற்ற வீரன்.

புதுமைக்கு மெருகூட்டியது கண்ணகி புரட்சிக்காப் பியம்.

இவ்வாறே அன்னாரின் அரிய படைப்புகள் யாவும் பல துறைகளில் சிறந்து விளங்கின.

பாரதியாரோடு பத்து ஆண்டுகள் நன்றாக, ஒன்றாகப் பழகியவர் பாரதிதாசன். பாரதத்தின் விடுதலை வேண்டிச் சுதந்திரப்போரைப் பாரதியார் நடத்திய போது, இவர் உடனிருந்து உதவினார்.

ஓர் இனம், இன்னோர் இனத்தை ஆளக்கூடாது என்று எவ்வாறு கருதினாரோ, அவ்வாறே, கலை, கலாச்சாரம், பண் பாடு, உறவு முறை ஆகியவற்றால் முற்றாக வேறுபட்ட ஓர் இனம், இன்னோர் இனத்தோடு கலந்து வாழதல் இயலாத காரியம் என்பதை உணரத் தவறவில்லை. இதை அவர் அநுபவத்தால் அறிந்த பின்னரே கூறினார்.

மணிப்புறாவும், மாடப்புறாவும் ஒரு காட்டில் வாழ முடியும் என்றாலும், புள்ளிமானும் பொல்லாப் புலியும் ஒரு காட்டில் வாழ்வது கடினம் என்பதை நன்றுணர்ந்த பாரதிதாசன், வடவர் பிடியிலிருந்து விடுபட விழைந்தார், அதனாலே திராவிடநாடு கோரினார்.

வடநாடு தென்னாட்டை வீழ்த்தச் - செய்த

வஞ்சங்கள் சிறிதல்ல தம்பி

இடைநாளில் மட்டுமா? சென்ற

இரண்டாயிரத் தாண்டு பார்த்தார்

விடுவாயடா தன்ன லத்தை - உன்

விடுதலை திராவிடர் விடுதலையிலுண்டு.

பாடல் - திராவிடர் கடமை

பிரிவினை கோரும் கவிஞன், குறுகிய நோக்கம் கொண்

டவர் என்று நினைப்பின், அது தவறு என்பதைத் தொடர்ந்து படிப்பின் தெரிந்து கொள்வீர்.

தமிழைத் தன்னுயிரிலும் மேலாக மதித்த கவிஞர், தனித் தமிழ்நாடு கோரார்; கூடிவாழும் தென்னவர் ஆட்சியை, திராவிட நாட்டை வேண்டுகிறார்; அன்னார் காட்டும் கூட்டு வாழ்க்கையின் நாட்டம் இதனால் நன்கு புரிந்து விடும்.

கேரளம் என்று பிரிப்பதுவும் - நாம்

கேடுற ஆந்திரம் பிய்ப்பதுவும்

சேரும் திராவிடர் சேரா தமிழ்த்திடச்

செய்திடும் சூழ்ச்சி அண்ணே - அதைக்

கொய்திட வேண்டும் அண்ணே.

பாடல் - பிரிவு தீது

இங்கு இவர் மொழிவழி பிரிந்து, இனவழி ஒன்றுபடும் கொள்கையை வேண்டுகிறார்.

உயரியதோர் சமுதாயம் உருவாகவேண்டும்;

அங்கு அரியதோர் ஆட்சி அமையவேண்டும்;

அவற்றில் பெரியதோர் நிலை பெண்கள் பெறவேண்டும்;

யாவரும் நிறையவே கலைகள் கற்க வேண்டும்;

எவரும் நிலையான கொள்கைகள் பெறவேண்டும்;

முறையே மூடநம்பிக்கைகள் ஒழிய வேண்டும்;

முத்தமிழ் ஒங்கவேண்டும்.,

என்ற அவரின் எண்ணங்களைப் பகுதி பகுதியாக எடுத்தா ராய்வோமாயின் பயனடைவோம். ஆகவே, முதலில் தமிழை யும் தமிழனையும் பற்றிய அவரது கிடக்கையை அறிய முற்ப டுவோம்.

2. தமிழனும் அவன் தாய்மொழியும்

முதல்தோன்றிய ஐந்து மொழிகளுள், முதன்மை பெற்று விளங்குவது தமிழ்மொழியே.

காலப்போக்கில் கரைந்து போன மற்றைய மொழிகளை விட, என்றும் கன்னி மொழியாக விளங்குவது கவிதைத் தமிழ்மொழியே.

இயல், இசை, நாடகம் மூன்றோடும் இணைந்து நிற்கும் தமிழ்மொழி இயல்பாகவே இனிமையுடைத்தே.

இன்னுயிரிலும் மேலான அம்மொழி பற்றி இயம்புகிறார் நம் கவி,

கனியிடை ஏறிய சுளையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்
பனிமலர் ஊறிய தேனும் - காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்
நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்,
இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்.

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியும் - ஓடைப்
புனலிடை வாய்க்கும் கலியும்
குழலிடை வாய்க்கும் இசையும் - வீணை
கொட்டிடும் அமுதப் பண்ணும்
குழவிகள் மழலைப் பேச்சும் - பெண்கள்
கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்

2. தமிழனும் அவன் தாய்மொழியும்

விழைகுவ னேனும் தமிழும் - நானும்
மெய்யாய் உடலுயிர் கண்டீர்.

பாடல் - தமிழின் இனிமை

அத்தகைய இனிய தமிழ்மொழியின் இன்றைய நிலை யென்ன?

அந்நியர் தமிழை ஆளத் தொடங்கியவுடன், அடிமை மனப்பான்மை தமிழரை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது, அதனால் அயலவர் மொழி ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கியது.

மெல்லவே தமிழர் தம்மொழியின் பெருமையை மறக் கத் தொடங்கினர். தாய்மொழியை மறந்ததால், தமிழர் தாழ்வு நிலையடைந்தனர், தடுமாற்றமான இந்நிலையைத் தடுத்து, தாழ்வுற்றிருக்கும் தமிழருக்குத் தமிழின் மேன்மையை விளக் குகின்றார் புரட்சிக்கவி,

தமிழுக்கும் அமுதென்றுபேர்! - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!
தமிழுக்கு நிலவென்றுபேர்! - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர்!
தமிழுக்கு மணமென்று பேர்! - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்!
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர்! - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச்செம் பயிருக்கு வேர்!

பாடல் - இன்பத் தமிழ்

தமிழின் இனிமை காட்டியவர், தமிழின் பெருமை நாட் டியவர், அத்துடன் நிற்கவில்லை. தமிழைத் தன்னிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாததொரு பொருளாகவே கருதுகிறார்.

வானத்திற்கு வைரநிலா போல்;
வண்ணமலருக்கு நறுமணம் போல்;
வீரனுக்குக் கூர்வாள் போல்;
மென்யாழுக்கு இன்னிசை போல்;
கண்ணும் ஒளியும் போல்,

தாமும் தமிழும் என எண்ணுகிறார் கவிஞர்.

இயற்கையினாற் கூடி இரண்டறக் கலந்திருக்கும்
இரு பொருள்களின் தன்மைபோல் அவர் தமிழையும் தம்
மையும் கருதுகிறார்.

வெண்ணிலாவும் வானும் போலே
வீரனும் கூர்வாளும் போலே
வண்ணப் பூவும் மணமும் போலே
மகர யாழும் இசையும் போலே
கண்ணும் ஒளியும் போலே எனது
கன்னல் தமிழும் நானும் அல்லவோ,

கன்னல் தமிழைக் கண்ணும் ஒளியுமாகக் கருதிய
கவிஞர், தவித்துப் போயிருக்கும் தமிழரின் நிலைகண்டு,
அவர்களின் தரம் உயர்த்த விழைகின்றார்.

உள்ளத்தில் வலுவிழந்து, உடலின் வன்மை அழிந்து,
பலம் குன்றி, உயர்வு இன்றித் தமிழர் சமுதாயம் தாழ்வுற்றி
ருப்பதைக் கண்டார்.

உள்ளத்திலே வலுவும், எண்ணத்திலே எழுச்சியும்,
சூழ்ச்சிதனை ஒழிக்கும் சுயசிந்தையும் தமிழர் பெறவேண்டும்
என்பதனை விளக்க வேண்டிக் கூறுகின்றார்:

வீழ்ச்சியுறு தமிழகத்தில் எழுச்சி வேண்டும்!
விசை ஓடிந்த தேகத்தில் வன்மை வேண்டும்!
சூழ்ச்சிதனை வஞ்சகத்தைப் பொறாமை தன்னை!
தொகையாக எதிர் நிறுத்தித் தூள் தூளாக்கும்
காழ்ச்சிந்தை, மறச்செயல்கள் மிகவும் வேண்டும்!
கடல்போலச் செந்தமிழைப் பெருக்க வேண்டும்!
கீழ்ச் செயல்கள் விட வேண்டும்!

பாடல் - வீரத் தமிழன்

தாழ்ந்து போயிருக்கும் ஒரு சமுதாயம் எழுச்சிபெற
வேண்டுமானால், அதில் அங்கம் வகிக்கும் ஒவ்வொருவரும்
தத்தம் நிலைமையை உணரவேண்டும்;

தத்தம்நிலை உயர்வுபெற, அவர்தம் மானத்தைத் தட்டி

எழுப்ப வேண்டும்;

மான உணர்வினைப் பெற்றுவிட்டால் அவர் உயர்ந்து
கொள்வார்;

சிதறுண்ட தமிழர்களை ஒன்றுகூட்டிச் சீரழிந்த அவர்க
ளுக்கு, தமிழர் வாழ்வும் தமிழர் வளமும், அவன் வெற்றித்
தோள்களும், வீரமும், வினையும், அறிவும் விளங்குமாறு
விளக்கிக் கூறுகின்றார் கவிஞர்.

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!
எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்
இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே!
சிங்களஞ்சேர் தென்னாட்டு மக்கள்
தீராத தீரென் றூதூது சங்கே!
பொங்கும் தமிழர்க் கின்னல் விளைத்தால்
சங்காரம் நிசமெனச் சங்கே முழங்கு!

பாடல் - சங்கநாதம்

எழுச்சிபெற அவாவுறும் மக்களின் எண்ணங்கள், எரி
மலையை ஒத்திருக்கும். தாழ்ந்து போயிருந்த தமிழரிடே,
இன்று குன்றுபோல், கொள்கை ஓங்கி வளர்கின்றது.

எத்தனையோ இளம் வாலிபர்கள், இலட்சிய வீரர்களாய்,
தம் விதிநிலை அகற்ற இதயம் துடிக்கின்றனர். இந்த நேரத்
திலே ஆளவந்தார் அவர்களை அலட்சியம் செய்தால் ஆபத்து
விளையக்கூடும், என எச்சரிக்கின்றார் புரட்சிக்கவி.

செந்தமிழைச், செந்தமிழ் நாட்டைச் சிறைமீட்க
நந் தமிழர் உள்ளத்தில், வையம் நடுங்கும்
வெந்தணல் ஒன்று விரைந்து வளர்ந்ததென்று
குந்திக் குரலெடுத்துக் கூவாய் கருங்குயிலே.

இளைஞர் துடிக்கின்றார் தமிழரின் நிலை எண்ணிக்
கிளைஞர் அடைகின்ற கேடு பொறார் இங்கு

விளையாட வேண்டாமே ஆளவந்தார்! வாழ்வின்
களைநீக்குக என்று கூவாய் கருங்குயிலே.

பாடல் - கூவாய் கருங்குயிலே

கொலுவிழந்து போயிருக்கும் ஆட்சியைத் தமிழர்
பெற்றவுடன், அதன் குறை நிமிர்த்துவர்.

பின் வலுவிழந்து போயிருக்கும் தம் வாழ்வை வளம்
கொழிக்கச் செய்வர்.

நலிவடைந்து போயிருக்கும் கலைகளை நலம் கொழிக்
கச் செய்வர்.

நற்றமிழை நாடெல்லாம் பரப்புவர்.

அந் நன்னாள், எந்நாள் வருமென்று, தன்முன்னால்
தெரியும் நல்லாட்சியினை, நம் கண்முன்னால் கொண்டுவந்து
காட்டுகின்றார் கவிஞர்.

என்னருந் தமிழ் நாட்டின் கண்
எல்லாரும் கல்வி கற்றுப்
பன்னருங் கலைஞர் னத்தால்,
பராக்கிரமத்தால், அன்பால்
உன்னத இமமலை போல்,
ஓங்கிடும் கீர்த்தி யெய்தி
இன்புற்றார் என்று மற்றோர்
இயம்பக் கேட்டிடல்எந் நாளோ?

கைத்திறச் சித்திரங்கள்,
கணிதங்கள் வான நூற்கள்,
மெய்த்திற நூற்கள் சிற்பம்,
விஞ்ஞானம், காவியங்கள்
வைத்துள தமிழர் நூற்கள்
வையத்தின் புதுமை என்னப்
புத்தக சாலை எங்கும்
புதுக்கு நாள் எந்த நாளோ?

பாடல் - எந்நாளோ

அத்தகைய நல்லதோர் ஆட்சியை நற்றமிழர் நடாத்தும்
போது, நஞ்சுடையோர் அவற்றை நாசஞ்செய்ய முயலலாம்.

வலியதோர் வாழ்வை வன்தமிழர் அமைக்கும் போது,
வஞ்சகர் அவர்களின் வாழ்வழிக்க முனையலாம்.

வண்ணத்தமிழ்மொழி வளம் பெறும் நிலைகண்டு மனம்
குழம்பியோர், அதனை மாய்க்க முயலலாம்.

மறத்தமிழர் மனமொத்த ஆட்சியை,
மறத்தமிழர் உயர்ச்சியை,
மங்காத தமிழரின் புகழ்ச்சியை,
மாற்றார் மாசுபடியச் செய்ய முனைந்தால்,
மாய்த்திடுவேன் அவர் வாழ்வை,

என ஆணையிட்டே, அறைகூவுகிறார் பாரதிதாசன்.

தாயின்மேல் ஆணை! தந்தைமேல் ஆணை!
தமிழகமேல் ஆணை!
தூயஎன் தமிழ்மேல் ஆணையிட்டே நான்
தோழரே உரைக்கின்றேன்!
தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்தவனை என்
தாய் தடுத்தாலும் விடேன்
எமை நத்துவாயென எதிரிகள் கோடி
இட்டழைத்தாலும் தொடேன்!
நமக்கொருதீமை என்று நற்றமிழர்
எனை அழைத்திடின் தாவி
இமைப்பினில் ஓடித்தரக் கடவேன் நான்
இனிதாம் என் ஆவி!

இவ்வாறே தமிழன் மாட்சியைக்கூறி,
தரணியில் அவன் ஆட்சியைப் பாடி,
மாண்புறத் தமிழின் உயர்ச்சியைக் காட்டி,
மங்கை யொருத்தி தரும் சுகம் எம் மாத்திரம்?
தமிழுக்கு ஈடாமோ,

என மனம் களித்த கவிஞன், தமிழர் வீரம் பற்றி விவரிக்
கின்றான்.

வீரம் தமிழர்களின் தனிச்சொத்து, அதனாலன்றோ கவிஞன் உயர்தமிழ், உயர்நடை, உயர்கவி, வீரம், இங்கிவை தமிழரின் உடமை எனக்கூறியுள்ளார்.

3. வீரம்

வீரம் என்பது வெறும் உடற்பலத்தை மட்டும் குறிப்பதல்ல; உள்ளத்திலே பிறக்கும் துணிவே வீரமாகக் கருதப்படுகிறது.

கூர் வாளேந்திப் போர் செய்து குவலயம் ஆண்டவனையும்,

பார் முழுதும் தன் பாங்கான எழுத்து வன்மையால் மக்களை ஓங்கியெழச் செய்தவனையும்,

புதுமைக் கருத்துகளைப் பொங்கும் வார்த்தைகளால் எங்கும் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியவனையும்,

வீரன் என்றே நாம் போற்ற வேண்டும்.

வீரம் இயற்கையாய் உயிர்களிடத்து உறைவிடமாய் உள்ளது என்பதைக் குறிக்க,

கோழியும் தன் குஞ்சுதனைக்
கொல்லவரும் வான் பருந்தைச்
சூழ்ந்தெதிர்க்க அஞ்சாத தொல்புலி

என்றார் கவி.

கவிஞர் தம் முதற்பாடலிலேயே வீரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றார்.

வீரம் உள்ளவன் நெஞ்சிடைச் சத்தி அம்மை நடம்புரிவான் என்பதை விளக்குகின்றார்.

ஒரு வாளைச் சுழற்றும் விசையினிலே - இந்தவையம் முழுவதும் துண்டு செய்வேன் - என

நீள இடையின்றி நீ நினைத்தால் - அம்மை
நேர்படுவாள் உன்றன் தோளினிலே.

தமிழர் வீரம்:

தமிழர் வீரம்பற்றிக் கூறுமிடத்து, வெள்ளம்போல்
தமிழர் கூட்டம், வீரங்கொள் கூட்டம், என்கிறார்.

அத்தகைய வீரமிக்க தமிழர், படைபல நடத்தியவர்,
தடைபல கடந்தவர். போர்க்களம் அன்னவர் விளையாட்டு
மைதானம், எதிரிகள் தோன்றிடின்,

மண்ணிடை வாளையேந்திப்
பகைப்புலம் மாய்ப்பதற்கும்
எண்ணிலாத் தமிழர் உள்ளார்.

அத்தகைய முன்னைத் தமிழர், மூண்ட பகையினை
முறியடித்து வாகை சூடினர்.

அன்னார் காட்டும் சுட்டுவிரல் கண்டே ஆடிற்று
வையம்.

புயல் நிகர் பகைமையும் வேரோடு அறுக்கவல்ல தமிழர்
கள் சமரிடைப் புருந்தால், அத்தகைய தமிழர்கள் தம் நாட்டின்
மேல், தம்மொழியின் மேல், மற்றவர் மாசு கற்பிக்க முனைந்
தால், விரைந்தோடி அன்னார் கொட்டம் அடக்குவர்.

தறுக்கினாற் பிறதேசத்தார்
தமிழன்பால் என்நாட் டான்பால்
வெறுப்புறும் குற்றஞ்செய்தா
ராதலால் விரைந்தன்னாரை
நொறுக்கிறார் முதுகெ லும்பைத்
தமிழர்கள், என்றசேதி

யைக் கற்பனையில் காண்கிறார். மேற்காணும் காட்சிகளைக்
கண்டு களிக்கின்றார் கவிஞர்.

தமிழரின் விழியே அன்னவர் மொழி.

அமிழ்தினும் இனியது அம்மொழி.

அத்தகைய கன்னல் மொழிக்கு ஊறுசெய்ய யாரேனும்
உளம் கொண்டால், அவருக்கு அழிவு நிச்சயம், எனத் திடமா
கக் கூறுகின்றார் கவி.

பொங்கு தமிழர்க் கின்னல் விளைந்தால்
சங்காரம் நிசமெனச் சங்கே முழங்கு.

கொடியோர் குணம் ஒழிக்க,
மன்னர்கள் குறை நிமிர்த்தி,
குறைமதியாளர் கொட்டம் ஒடுக்க,
கொலைவாளினை எட்டா,

என முழங்குகின்றார் புரட்சிக் கவிஞர்.

கொலைவாளினை எட்டா மிகு
கொடியோர் செயல் அறவே
குறைவாழ் இளம் புலியே உயர்
குணமேவிய தமிழா!

உயர்ந்த வீரமும், சிறந்த எண்ணமும் கொண்டவர்,
தமிழர்.

குணம், வீரம், எண்ணம் பற்றிக் கூற விளைந்த கவி
இயம்புகின்றார்:

வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் தோளெங்கள்
வெற்றித் தோள்கள்!
கங்கையைப்போல் காவிரிபோல் கருத்துக்கள் ஊறுமுள்ளம்
எங்கள் உள்ளம்!
செங்குருதி தனில் கமழ்ந்து வீரஞ்செய்கின்றதமிழ்
எங்கள் மூச்சாம்!

வீரப் பெண்கள்:

வீரம் ஆண்களின் தனிச் சொத்தல்ல.
பெண்களிடமும் உண்டு.

மெல்லிடை மங்கையரிடை வன்மையில்லை,
என்று சிலரிடை எண்ணமுண்டு.
ஆனால் மாதர் நெஞ்சிடை
அஞ்சாத வன்மையுண்டு.
அவர்களிடம் வெற்றிகொள்
வீரத்தன்மை யுண்டு.

காதலித்தவனைச் சாதல் களத்திற்கு எடுத்துச் செல்லக்
கட்டளை பிறப்பித்துள்ளான் பெண்ணைப் பெற்றவன்.

அங்கத்தில் குறைந்ததோர் ஆணழகன் மேல், அன்பு
கொண்ட காரணத்திற்காக, அவ்வணங்குமேலும் குற்றம்
சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

கூண்டில் ஏறி நிற்கும் அக்குலமகளை முன் அதிகார
மும், அவலமும், ஆற்றல் மிக்க படையும், கூர் வாளும்,
கொலை வேலும் அடக்கி நிற்கின்றன.

அவற்றைக் கண்டு அவ் இளவேல் அஞ்சவில்லை.

சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்
தவிர்வ தெனில் இருவருமே தவிர்த்தல் வேண்டும்.
ஓதுக இவ்விரண்டி லொன்று மன்னவன் வாய்!
உயிர் எமக்கு வெல்லமல்ல ...

இங்கு அவளின் அஞ்சாத நெஞ்சத்திலே வீரத்தின்
வேகத்தைக் காண்கின்றோம்.

உற்றதைச் செய்திடல் வேண்டும்
இல்லையேல் உயிரினை விட்டிட
வேண்டும் என்ற உயரிய கொள்கைப்
பற்றுடைய பெண்கள்
பாரிடைப் பலருண்டு.

உயர்ந்த மூலிகையொன்று பெற்று வருமாறு காதல
னைக் கேட்கின்றாள். அம்மூலிகை இருக்கும் மலையின் உச்சி
யினை அவன் பார்க்கின்றான். அங்கு ஏறுவதில் தொல்லை
கள், துன்பங்கள் நிறைய உள என்பதை உணர்கின்றான்.

ஏறுவது இயலாத காரியம், இடைஞ்சல்கள் ஏராளம் உள, என
எடுத்துக் காதலியிடம் கூறுகின்றான்.

காதலன் செய்யமுடியாததை, செய்ய அஞ்சிய அக்காரி
யத்தைத் தனித்தே தான் செய்யத் துணிகின்றாள் அத்தையல்.

சற்றும் தயங்கேன் தனியாய்ச்சஞ் சீவிமலை
உற்றேறி மூலிகையின் உண்மை அறிந்திடுவேன்
மூலிகையைத் தேட முடியா விட்டால் மலையின்
மேலிருந்து கீழே விழுந்திறக்க நானறிவேன்.

உள்ளம் ஏற்றதைச் செய்வதில் தோற்றுவிட்டால் உயிர்
விட்டிடும் உயர் வீர உள்ளத்தை இங்கு காணுகின்றோம்.

கடமையில் சளைக்காதவர் பெண்கள். கடமையில் கண்
னுடைய கணவனினுயிர், இடையில் பிரிந்து விட்டால்,
கலங்காது கணவனின் கடமைகளை ஏற்றுச் செய்து அவர்
உடைமை காத்து நிற்பர் அன்னார்.

அரசனைக் கொன்றுவிட்டு, அவன் பிள்ளையை
மறைத்து விட்டு, நாட்டை ஆளுகின்றான் கெட்ட படைத்
தலைவன். இதனை அறிந்த மன்னன் மனைவி, மறைந்து
சென்று, மணிமுடியை அவனிடமிருந்து மீட்க முயலுகிறாள்.
சமயம் வாய்த்தபோது, தோள்வலிமிக்க சேனாதிபதியைத்
தன்வாள் வலியால் தோல்வியுறச் செய்கின்றாள். வெட்டுக்
காயத்துடன் ஓடிய சேனாதிபதியின் வேடத்தை வந்திருந்த
வேந்தர்க்கு விளக்குகின்றாள்.

பெற்றெடுத்த தாய்க்குலத்தைப்
பெண்குலத்தைத் துஷ்டருக்குப்
புற்றெடுத்த நச்சரவைப்
புல்லெனவே எண்ணிவிட்டான்!
பட்டாபிஷேக மனப்பால்
குடித்தான் காங்கேயன்
தொட்டவாள் துண்டித்தேன்
தோள்திருப்பி இங்குவந்தான்.

காவியம் - வீரத்தாய்

இங்கு ஒரு தாயின் வீரத்தை எம்மால் காணமுடிகிறது.

பாரதிதாசன் உள்ளம், வீரத்தின் உறைவிடம்.

அதனாலன்றோ அவரின் கருத்துகள் யாவும், புரட்சியின் பிறப்பிடமாயின.

எண்ணங்கள் யாவும், எழுச்சியின் இருப்பிடமாயின.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க தமிழர் சமுதாயத்தின் இன்றைய நிலை என்ன? இங்குள்ள மாதர் நிலையென்ன?

4. தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள்

உலகம் வேகமாக முன்னேறிவருகின்ற இந்நேரத்தில், உயர்வான கருத்துகள் தோன்றி வரும் இந்நாள்களில், ஆண் பெண் சமத்துவம் பேசிவரும் இக்காலத்தில், தமிழ்மாதர் நிலையென்ன?

ஆடை அணிகலன் அணிவதும்,
ஆசைக்கு வாசமலர் தேடுவதும்,
ஆடவர்க்குச் சேவித்திருப்பதும்,
அஞ்சுவதும் நாணுவதும்,
ஆமையைப்போல் வாழுவதும்,
கொஞ்சுவதும்,

ஆகக் கிடக்கின்றது தமிழ் மகளிர் குலம்.

ஆண்டவனுக்கு அடுத்தபடியாக வைத்தெண்ணப்படும் தாய் – பெண்,

ஆடும் தில்லைநடராசன் அருகிருக்கும் சத்தி – பெண்,
அடுத்துப் பிறக்கும் அன்புச் சகோதரி – பெண்,
ஆருயிர் மனையாள் – பெண்,

இவ்வாறு உயர் நிலையில் மதிக்கப்படும் பெண்கள் நம் சமுதாயத்தில் இரண்டாந்தர மனிதர்களாகவே கருதப்படுகிறார்கள்.

ஆண் உயர் வென்பதும் பெண் உயர் வென்பதும்
நிலைத் தெங்கணும் இல்லை.

என்று வீறுகொண்ட பாரதிதாசன், அவனியிலே ஆணுக்கொரு

தொழில், பெண்ணுக்கொரு தொழில் என்று கூறிப் பெண்ணினத்தை வலிகுறைத்துப் பிரிக்க முயலும் மனிதர்களைச் சாடுகின்றார்.

காவியம் செய்யலாம் பெண்கள்! - நல்
வானூர்தி ஓட்டலாம் பெண்கள்!
ஏனை அசைத்தலும் கூடும்! - அதை
யார் அசைத்தாலும் ஆடும்!
வீணை மிழற்றலும் கூடும்! - அது
மெல்லியின் விரலுக்கா வாடும் !

ஆணுக்கொரு நீதி,
பெண்ணுக்கொரு நீதி,
என்ற பிரிவு மனப்பான்மை நீங்கி,
கொள்கைகள் யாவர்க்கும் சமமாக வேண்டும்,
பண்புகள் யாவும் அனைவரின்
பொதுச் சொத்தாக வேண்டும்,
அதைப் பெண்கள் மட்டுந்தான்
காத்தாக வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை.

அதை விளக்க வேண்டிக்கவி,

நாணமும் அச்சமும் வேண்டும் - எனில்
ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வேண்டும்.

எனக் கூறுகிறார்.

ஓடி ஒளிந்த பெண்கள் எல்லாம், இப்பொழுது உணரத்
தொடங்கிவிட்டனர். வாழ்வில் உறுதி உயர்வு பெற உளம்
கொண்டு விட்டனர். இனி அவர்களை ஆட்கொண்டிருந்த
அடிமைநிலை அற்று விடும், எனக் கூறுகின்றார் கவி.

சேயிழை மார்நெஞ்ச மீது - நாம்
சிறு புலியைக்காணும் போது
தீயதோர் நிலைமை இங்கேது? - நம்
தென்னாட்டின் அடிமை நில்லாது.

பெண்களால் முன்னேறிய நாடுகள் பல,
சோவியத் நாடு அதற்கு ஒரு நல்ல சான்றாகும்.
பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்குக் கல்வி மிக முக்கியம்.
கல்வியே அவர்கள் சிந்தையைத் தெளிவுபடுத்தும்.
வாழ்வை வளப்படுத்தும்;
வருங்காலத்தை உருவாக்க வழிகாட்டும்.
படியாத பெண்ணடிமைச் சமுதாயம்
பயனடையமாட்டாது.

படியாத பெண்ணால் தீமை! - என்ன
பயன்விளைப் பாளந்த ஊமை!
நெடுந்தமிழ் நாடெனும் செல்வி - நல்ல
நிலைகாண வைத்திடும், பெண்களின் கல்வி!

பெற்றநல் தந்தைதாய் மாரே - நம்
பெண்களைக் கற்கவைப் பீரே!
இற்றைநாள் பெண்கல்வி யாலே, - முன்
னேறவேண்டும் வைய மேலே!

பெண்களைக் கற்கும்படி பெற்றோர்களை வேண்டிய
கவிஞர், அவர்கள் முன்னேற்றத்தின் தடைக்கல்லான மூடநம்
பிக்கையைச் சாடுகிறார். மூடநம்பிக்கை முன்னேற்றத்திற்கு
ஒரு முட்டுக்கட்டை.

இவை அனைத்தையும் அகற்றும் சத்தியை உள்ளத்
தெளிவில்தான் பெறமுடியும். உயர்கல்வியே உள்ளத்தெளி
விற்கு உந்துகோலாகும்.

அச்சமும் மடமையும் இல்லாத பெண்கள்
அழகிய தமிழ்நாட்டின் கண்கள்
உச்சி இருட்டினில் பேய்வந்த தாக
உளறிடும் அச்சமா? பேய் என்பதுண்டா?

மடமைதான் அச்சத்தின் வேராம்- அந்த
மடமையால் விளைவதே போராம்
மடமையும் அறமுநல் லொழுக்கமும் வேண்டும்
கல்வி வேண்டும் அறிவு கேள்வியும் வேண்டும்.

கல்வியும், செல்வமும், தொழிலும் ஒரு பெண்ணின் புறவாழ்வினை உயர்த்தலாம். ஆனால் இதயம் விளையும் இளவலை, காதலிக்கும் காளையைக் கன்னி ஒருத்தி கரம் பற்ற முடியாது போனால், அவள் அகவாழ்வு அழிந்தே போகின்றது. அதனால், அவள் மனவளம் மந்தமடைந்து போகின்றது. மகிழ்ச்சி அவள் மனதில் நின்று மறைந்து விடுகின்றது.

ஒரு பெண்ணின் ஒப்பற்ற வாழ்விற்கு உயிர்த்தலைவன் மிக முக்கியம். அத்தூயவனைத் தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரப் பறவையாக அவள் இருந்தாகவேண்டும். ஆனால், இன்று தமிழரிடை நடப்பதென்ன? ஒவ்வாத திருமணங்கள்.

தரகர் திருமணம்:

விலங்குகளும், பறவைகளும் ஜோடிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்கின்றன. ஆனால், நாமோ விலைபேசியே பெண்களை நாடிச் செல்கின்றோம்.

பெண்ணின் விருப்பத்தைப் பெற்றோர்கள் கேட்ப தில்லை.

பிள்ளை பெற்றவர்கள் பெண்ணின் பெருமையை உணர்வதில்லை.

அங்கு பொதிந்திருக்கும் பெரும் பொருளையே விரும்புகின்றனர்.

அதன் விளைவு கண் காணாதவர்களுக்குக் கலியாணம் நடைபெறுகின்றது.

கரம் பற்றியவர் கலக்கமடைகின்றனர்.

காசைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்.

பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் கடனுக்குள்ளாகின்றனர்.

பெண்ணின் பெற்றோர்களும் இளம்பெண்களுமே இத்தகைய இழி செயலை அழித்தொழிக்க வேண்டும். அதை விளக்க விரும்பிய கவிஞர் கூறுகின்றார்:

கலியாணம் ஆகாத பெண்ணே! - உன்

கதிதன்னை நீ நிச்சயம் செய்க கண்ணே,

வல்லமை பேசியுன் வீட்டில் - பெண்
வாங்கவே வந்திடுவார்கள் சிலபேர்கள்;
நல்லவிலை பேசுவார் - உன்னை
நாளும் நலிந்து சுமந்த பெற்றோர்கள்,
கல்லென உன்னை மதிப்பார் - கண்ணில்
கல்யாண மாப்பிள்ளை தன்னையுங் காட்டார்;
வல்லி உனக்கொரு நீதி - இந்த
வஞ்சகத் தரகர்க்கு நீ அஞ்சவேண்டாம்
பெற்றவருக் கெஜு மானர் - எதிர்
பேசுவொண் ணாதவர் ஊரினில் துஷ்டர்
மற்றும் கடன் கொடுத்தோர்கள் - நல்ல
வழியென்று ஜாதியென்றே யுரைப்பார்கள்;
சுற்றத்திலே முதியோர்கள் - இவர்
சொற்படி உன்னைத் தொலைத்திடப் பார்ப்பார்
கற்றவளே ஒன்று சொல்வேன் - உன்
கண்ணைக் கருத்தைக் கவர்ந்தவன் நாதன் !

பாடல் - பெண்ணுக்கு நீதி

வயதுவந்தவர்கட்கு, வாழ்க்கையைப் புரிந்தவர்க்கே மேற்கூறிய உபதேசம் உதவக் கூடியதாக இருந்தது.

உடலும் உள்ளமும் வளர்ச்சி யடையாத சிறுமிகள் எவ்வாறு அதைப் புரிந்து கொள்ளப்போகின்றார்கள்.

குழந்தை மணம்:

சொர்ணம் என்றொரு சுந்தர முகமுடையாளுக்கு, பால்மணம் மாறாப் பருவத்தில் பால்ய கல்யாணம் செய்து வைக்கின்றார்கள் பெற்றோர்கள்.

பிஞ்சு உள்ளம் கொண்ட அக் கொஞ்சம் மொழியாள் இவ்வாழ்வின் நிலையறியாள். குழந்தை மணம் புரிந்து கொண்ட பிள்ளையும் சிறிது நாளில் இறந்துவிட்டான். வளர்ந்துவரும் அப்பெண்ணுக்கு நடந்ததொன்றும் தெரியாது.

பருவத்தை எட்டியதும் பக்கத்துவீட்டுச் சுந்தரனில் மனதைப் பறிகொடுக்கின்றாள். பெற்றோர்கள் இல்லாத நேரம் சுந்தரன் பாடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சொர்ணம் சுறுக்காக அங்கு வருகின்றாள்.

கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே - விழி
கூடிக்கிடந்திடும் ஆணழகை,
ஓடைக் குளிர் மலர்ப் பார்வையினால் - அவள்
உண்ணத் தலைப்படு நேரத்திலே,
பாடம் படித்து நிமிர்ந்த விழி - தனிற்
பட்டுத் தெறிந்தது மானின்விழி!

பாடல் - காதற் குற்றவாளிகள்

காதலர் இருவரும் களித்து மகிழ்கின்றார்கள். வருங் கால உலகைக் கற்பனை உலகில் கண்டு களிக்கின்றனர், தங்கள் காதலுக்கு எதிர்ப்பொன்றும் ஏற்படாது என எண்ணி இன்பமடைகின்றனர். அந்த நேரத்திலே பெண்ணைப் பெற்றவளும், பிள்ளையின் தாயும் வந்து புகுகின்றனர்.

பெற்ற இளந்தலைக் கைம்பெண்ணை! - என்ன
பேதமை! என்றனள் மங்கையின் தாய்,
சிற்சில ஆண்டுகள் முற்படவே - ஒரு
சின்னக் குழந்தையை நீ மணந்தாய்!
குற்றம் புரிந்தனை இவ்விடத்தே - அலங்
கோல மென்றாள் அந்தச் சுந்தரன் தாய்
புற்றா வொத்தது தாயின் உள்ளம்! - அங்குப்
புன்னகை கொண்டது மூடத்தனம்!

பாடல் - காதற் குற்றவாளிகள்

செய்திகேட்ட சொர்ணம் உள்ளம் திகைத்தாள்.

குழந்தை மணம் புரிந்த குற்றம் அவள்மேலே,
கைப்பிடித்தவன் காலமான குற்றம் அவள்மேலே,
நெஞ்சத்திலே இவற்றை நினைத்திராத
குற்றம் அவள் மேலே,

ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகச் சுமத்தப்படும் குற்றங்களுக்கு அவள் உரியவளா? உரையுங்கள் உலகத்தினரே என்று உளம்நொந்து கேட்கின்றார் கவிஞர்.

சற்றிது கேளுங்கள் நாட்டினரே! - பரி
தாபச் சரித்திரம் மானிடரே!
ஒற்றைப் பெரும் புகழ்த் தாயகமே! - இந்த
ஊனமகள் செய்ததில் தீமையுண்டோ?

பாடல் - காதற் குற்றவாளிகள்

மூடத் திருமணம்:

கருத்தொருமித்த காதலர்கள், கலியாணம் செய்து கொண்டு, கரைகாணாத இன்ப வாழ்வு நடத்தும் காட்சி, காண்பவர் கருத்தைக் கவரும்.

உள்ளப்பொருத்தத்திற்கு உடல் பொருத்தம் வேண்டும்.
உடல் பொருத்தத்திற்கு வயதுப் பொருத்தம் மிக
அவசியம்.

இப்பொருத்தங்கள் இல்லாதவர் இவ்வாழ்க்கை இன்
பம் பயக்காது.

படுகிழவருக்கும் பணத்திற்காகத் தம் மகளை மணம்
செய்து கொடுக்கும் பெற்றோர்கள் உள்.

தொழில் உயர்வுக்காகத் தொண்டு கிழவர்க்கு தம்
பெண்களைக் கொடுப்பவரும் உள்.

இத்தகைய மூடத்திருமணத்தைக் கவிதையில் இங்கு
காட்டுகிறார்:

முல்லை சூடி நறுமணம் முழுகிப்
பட்டுடை பூண்டு பாலொடு பழங்கள்
ஏந்திய வண்ணம் என்னரு மைமகள்
தனது கணவன் தானு மாகப்
பஞ்சனை சென்ற பதைப்புறு காதலால்
ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தும் போர்த்தும்
முகமல ரோடு முகமலர் ஒற்றியும்,

இதழோடு இதழை இனிது சுவைத்தும்
நின்றும் இருந்தும் நேயமொடு ஆடியும்,
பிணங்கியும் கூடியும் பெரிது மகிழ்ந்தே
இன்பத்துறையில் இருப்பர் என்று எண்ணினேன்.

பாடல் - மூடத் திருமணம்

வலுவிழந்த வயோதிபருக்குத் தனது வாடாத மலரைக்
கொடுத்த தாயின் வளமான கற்பனை இது.

நடு இராத்திரியில், நடந்து அவன் செல்லுகையில்
திறந்திருந்த கதவினுடே தெரிந்திருந்த அக்காட்சி, அவன்
கற்பனையைக் கலக்கிவிட்டது.

கண்களோ மருகனும் மகளும் கனிந்து
காதல் விளைப்பதைக் காண ஓடின!
வாயின் கடையில் எச்சில் வழியக்
குறட்டை விட்டுக் கண்கள் குழிந்து
நரைத்ததலை சோர்ந்து, நல்லுடல் எலும்பாய்ச்
சொந்த மருகக் கிழவன் தூங்கினான்!
இளமை ததும்ப, எழிலும் ததும்பக்
காதல் ததும்பக் கண்ணீர் ததும்பி
என்மகள் கிழவனருகில் இருந்தாள்,
சிவந்த கன்னத்தால் விளக்கொளி சிவந்தது!
கண்ணீர் பெருக்கால் கவின் உடை நனைந்தாள்!
தொண்டு கிழவன் விழிப்பான் என்று
கெண்டை விழிகள் மூடாக் கிளிமகள்
ஏங்கினாள் ...

பாடல் - மூடத் திருமணம்

அங்கு வீணையின் நரம்புகள் மீட்டப்படவில்லை, அத்
தேன் மொழியாள் தீண்டப்படவில்லை, தீங்கு விளைவிக்கும்
இத்தகைய பொருந்தாத் திருமணங்கள் இன்றோடு ஒழியட்
டும் என உரைக்கின்றார் கவிஞர்.

மண்ணாய்ப்போக ! மண்ணாய்ப்போக!
மனம்பொருந்தாமணம் மண்ணாய்ப்போக!

கைம்மை நிலை:

முத்தமிழின் உயர்வை உணர்ந்த நாம்,
முக்கனியின் சுவையை அறிந்த நாம்,
யாமொலியின் இனிமை கண்ட நாம்,
தென்றலின் சுகத்தைத் தெரிந்த நாம்,
தென்றலைத் துறப்போமா?
தேன் சுவையை மறப்போமா?
தெம்மாங்கை வெறுப்போமா?
இன்னிசையை இழப்போமா?

இவற்றை இழப்பதற்கு நாம் மனம் இணங்க மாட்டோம் என்று
இயம்பினால், இழந்துதான் நிற்கின்றீர் என்கிறார் கவிஞர்:

கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணை - இங்கு
வேறிற் பழுத்த பலா - மிகக்

கொடிய தென் றெண்ணிடப் பட்டதண்ணை - குளிர்
வடிகின்ற வட்ட நிலா!

சீரற் றிருக்குதையோ குளிர் தென்றல்
சிறத்திடும் பூஞ் சோலை - சீச்

சீ என் றிகழ்ந்திடப் பட்டதண்ணை - நறுஞ்
சீதளப் பூ - மாலை.

நாடப்படா தென்று நீக்கி வைத்தார்கள்
நலஞ்செய் நறுங் கனியைக் - கெட்ட

நஞ்சென்று சொல்லிவைத் தார் எழில் - வீணை
நரம்புதரும் - தொனியை

சூடப் படாதென்று சொல்லிவைத் தார் தலை
சூடத் தகும் கிரீடத்தை - நாம்

தோடவும் தகாதென்று சொன்னார் நறுந்தேன்
சுவைத்தி டும் பொற்குடத்தை!

பாடல் - கைம்மைப் பழி

அழகுச்சிலையான மங்கை.
அன்பே குணமான நங்கை.
அடக்கமே உருவானவள்.
இளமையின் எழில் உருவம்.
இன்பத்தின் பிறப்பிடம்.

இத்தகையவள், கணவனை இளமையில் இழந்துவிட்டால் எல்லாவற்றையும் இழந்து தேடப்படாத பொருளாகின்றாள். வெறுக்கப்படவேண்டிய இந்நிலை கண்டு இங்கு வெட்கப் பட யாருமில்லை.

இன்பவருக்கமெல் லாம் நிறைவாகி
இருக்கின்ற பெண்கள் நிலை - இங்கு
இவ்விதமாக இருக்குதண்ணே! இதில்
யாருக்கும் வெட்க மில்லை!

பாடல் - கைம்மைப் பழி

கணவனை இழந்தமாத் கைம்மைப் பட்டம் ஏற்கின்றாள். கற்கண்டு போன்ற பெண் கணவனை இழந்த பின் கசந்த பெண் ஆகின்றாள்.

கணவன் இறக்கையிலே கைம்மை மேற்கொள் என அவள் துணைவன் சொல்லவில்லை. கன்னிசூட அது, கடவுள் செயல், என்றும் ஏற்கவில்லை.

அப்படி இருக்கையிலே, மனைவியை இழந்தவன், மங்கையைப் பிரிந்தவன், மறுமணம் செய்கின்றான்.

விந்தையான இந்நிலை ஒழிந்து இருபாலரும் சமத்துவம் பெற்று புதுவாழ்வு பெற வகை செய்ய வேண்டுமென விரும்புகிறார் கவி.

தன் கணவன் செத்துவிட்ட பின் மாத்
தலையிற் கைம்மைஎன ஓர் பெருந்
துன்பச் சமைதனை தூக்கிவைத்தார்: பின்பு
துணை தேட வேண்டாம் என்றார்.
துணைவி இறந்த பின் வேறு துணைவியை

தேடுவோர் ஆடவன் போல் - பெண்ணும்
துணைவன் இறந்தபின் வேறு துணைதேடச்
சொல்லிடுவோம் புவி மேல்.

பாடல் - கைம்மைப் பழி

காதல்தான் அன்பு, காதல்தான் எழில், காதல்தான் கடவுள், காதலே யாவும். காதலின்றேல் அன்பு இல்லை, காதலில்லையேல் இன்பமில்லை, இன்பம் ஒழியின் யாவும் சூனியமே.

பெண்கள் காதல் உள்ளத்தைத் தடுப்பது தகாத செயல். காதல் சுரக்கின்ற நெஞ்சத்திலே கெட்ட கைம்மையைச் சேர்ப்பது பாவச் செயல்.

சாத்திரங்கள் கூறி அவர் எழுச்சியைத் தடுப்பது பாதகச் செயல் என்பதனை விளக்க,

காதல் இல்லாவிடம் சூனியமாம் புவி
காதலினால் நடக்கும்! - பெண்கள்
காதலுளத்தைத் தடுப்பது, வாழ்வைக்
கவிழ்க்கின்றதை நிகர்க்கும்!
காதல் சுரக்கின்ற நெஞ்சத்திலே - கெட்ட
கைம்மையைத் தூர்க்காத நீர்! - ஒரு
கட்டழகன் திருத்தோளினைச் சேர்ந்திடச்
சாத்திரம் பார்க்காதீர்.

பாடல் - கைம்மைப் பழி

எனக் கூறுகின்றார்.

உவந்தொருவன் வாழ்க்கை சரியாய் நடத்த உதவுபவள் பெண்.

ஒழுக்கமுடன் ஓங்கு புகழ் எய்துவதற்கு ஒத்துழைப்பவள் பெண்.

கவலையுற ஆடவர்கள் நாளும் செய்யும் கணக்கற்ற ஊழல்களைக் களைபவள் பெண்.

காதல் சுரக்கின்ற இன்பத்தைத் தருபவள் பெண்.

கலங்காத நெஞ்சுடைய வருங்காலச் செம்மல்களை

கருவிலே காப்பவள் பெண்.

கஷ்டமுற அவள் செய்யும் காரியங்கள் பல.

அத்தகையவர் கல்வியின்றி, உரிமையின்றி, கடைத் தேறு வழியின்றி, கஷ்டப்படும் காலம் மலையேற, நித்தம் நாம் அயராது உழைக்க வேண்டும். ஒவ்வாத திருமணங்கள் ஒழிய வேண்டும். பெண்களை ஒடுக்கும் எண்ணம் அழிய வேண்டும். ஒப்பற்ற கல்வி கேள்வி அவர்கள் பெற வேண்டும், ஓங்க வேண்டும், என நெஞ்சம் விழைகின்றார் புரட்சிக்கவி.

5. காதல் வாழ்வு

தமிழையும், தமிழனையும், பெண்கள் நிலையையும் பாடிய கவிஞர், காதலையும், வீரத்தையும், இயற்கையையும் எவ்வாறு போற்றிக் கவியாற்றியுள்ளார்.

இதயத்தோடு பிறந்த அன்பு, அது வளரும் பருவத்திற் கேற்ப உருவடைகின்றது.

காளைப்பருவம் எய்திய இளைஞனும்,
கன்னிப் பருவம் அடைந்த காரிகையும்,
கருத்தால் ஒருமித்துக் காதல் கொண்டு,
பின் காலத்தால் கட்டுண்டு,
பின் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்கிறார்கள்.

பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பழக்கத்தில் இருந்துவரும் இயற்கையால் இணைந்த இன்பநிலை இது.

வானிடடை மிதந்திடும் தென்றலிலே,
மணிமாடங்கள், கூடங்கள் மீதினிலே,
தேனிடையூறிய செம்பவள இதழ்ச்
சேயிழையாரோடு ஆடுகின்ற
நெஞ்சடை ஆண்களுக்குக்
கண்ணின் கடைப்பார்வை
காதலியர் காட்டினிட்டால்
மண்ணில் மாமலையும்
ஓர் கடுகாம்.

காதற்கிழத்தி இடும் வேலையை, விட்டெறிந்த கல்லைப் போல் மேதினியிலே மேலேறிச் செல்வார்.

காதலர்கள் களிகொள்வதற்கு ஏற்ற இடத்தில் – குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கும். வாசமுடைய நற்காற்றுக் குளிர்த்த டிக்கும்; கண்ணாடி போன்ற நீரூற்றுக்கள் இருக்கும். மணம் கமழும் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும். பூக்கள் தோறும் தேனீக்கள் சென்று இன்னிசை பாடிக்கொண்டிருக்கும்.

அரும்பும் காதல்

அழகிய இளம் ஆரணங்கொருத்தி,
கூடையிலே பூக்களைத் தாங்கியபடி,
மாடவீதிகளிலே கூவி வந்துகொண்டிருக்கையிலே,
அக்காட்சியைக் கண்ட ஆண் அழகன் ஒருவன்,
ஆசையை அவள் மேல் வைத்தனனே,
அழைத்தான் பூ வாங்கும் பொருட்டு,
முல்லைமேல் அவனுக்கு மோகம்.

அதனால் அவன்,

சேர்த்துக் கட்டிய முல்லை வேண்டுமென்றேன் - நல்ல
சேயிழை அவள் சிரிப்பு முல்லை தந்தாள்.

முல்லை மலர்களைக் கேட்டுநின்றவன், அவள்
முல்லைச் சிரிப்பில் மெய்மறந்தான். முல்லையை அவள்
பற்களில் கண்ட அக் கட்டழகன் அடுத்ததாக...,

பார்த்துப் பறித்த தாமரைப் பூத்
தீர்த்து விலைக்குக் கொட்டி என்றேன்
பூத்தமுகத் தாமரையால்
புதுமை காட்டி மயக்கி நின்றாள்.

தாமரை தா, என்ற அச் சுந்தரனை அத் தண்ணொளியாள்
தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அங்கவள் முகத்தில், அவன்
தாமரை கண்டு களித்தான். அவனுக்குத் தாமரை இதழ்
வேண்டியிருந்தது.

தேவையடி தாமரை இதழ் என்றேன்
தேனொழுகும் வாய் இதழ் மலர்கின்றான்.

தாமரை இதழ் வாங்க விழைந்தவன், அத்தாமரை
முகத்தாள் வாயிதழ் மலரக் கண்டான். வேறு பூக்கள் யாதுள
என்றறியக் கண்ணில் கண்ட மலரொன்றைக் காட்டி...,

பூவைக் காட்டிப் பேர் சொல் என்றேன்
பூவை என் பேர் பூவை என்றாள்.

பேரைச் சொல்லிநின்ற, அப்பொன்னொளியாள் விழி
யினிலே, அவன் சொக்கி நின்றான். பொங்கும் ஆசையுடைய
யாள், அப்பூவையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி...

காவல் மீறக் கடைக்கு வந்து விழுந்து - பலர்
கண்டபடி வாடிய மருக்கொழுந்து நீ!
மேவா தடி என்று சொன்னேன்.

ஏந்திழையாள், ஓங்கிடும் கற்புடையாள். அதைக்
காப்பதில் மிகப் பாங்குடையாள். வேண்டாதவர் இடம்
நெருங்கிவிடில், வேங்கை போல் எதிர்த்திடுவாள். அதனால்..

வேங்கையில் ஈ மொய்க்கா தென்றாள்.

கேட்டனன் அவள் பதிலை.
கொண்டனன் காதல் அன்னவள் மேல்.
கன்னியவளும் அவ்வாறே உண்டனன் அவன் எழிலை.
உண்மையில் உள்ளங்கள் ஒன்று சேர்ந்ததால்,
தங்கின காதல் அவரிடையே.

காத்திருக்கும் காதல்:

குன்று நற்சோலையிலே,

கோலம் புரிந்த மலர்க்காட்டிடையே,
குளிர்த தென்றல் காற்றிடைக் காத்திருந்தான்,
காதலில் மூழ்கிய அக்காளை,
நேரிலோர் தாமரைப்பூவினிலே,
அந்நேரிழையாள் முகம் கண்டனன்,
அருகில் நின்ற ஆம்பலில்
அவள்விழி பார்த்தனன்.

கோதை இடைதனைப் பூங்கொடி தன்னிலும்,
கோவைப் பழத்தினில் இதழையும்,
காதலன் கண்டனன்! கங்கைப் பெருக்கவள்
அதற் பெருக்கிற் கிடந்தவள்!

தன்னை மறந்து, இன்பத்தில் திளைத்திருந்தாள், இயற்
கையிலே தன் இன்பவல்லியைக் கண்டு களித்தாள். அக்காட்
சியின் மாட்சியை அவன் காண்கையிலே ...

சீதள மென்மலர் தன்முக மீதினில்
சில்லென வீழ்வது போலவே
காதலி அக்கணம் பின்புறமே வந்து
கண்களைப் பொத்தினள் செங்கையால்!

மேலான கற்பனையில் ஆழ்ந்துகொண்டு,
மெய்மறந்த நிலையில் இருந்தபோது,
இரு மென்மலர்க்கைகள்,
மேனியில் பட்டதுமே,
பொத்திய கைகளைப்
பற்றியே திருப்பினன்,
பார்த்தனன் பைங்கிளியை.

கையை விலக்கித் திருப்பினன் காதலன்
காதலி நிற்பது கண்டனன்!
துய்யவன் நெஞ்சம் உடம்பும் சிலிர்த்தன
சுந்தரி தன்சிரிப் பொன்றினால்!
கொய்மலர் மேனியை அள்ளிடுவான், அவள்
கோபுரத் தோளில் அழுந்துவாள்!
செய்வது யாதுபின்? இன்பநற் கேணியிற்
சேர்ந்தனர் தம்மை மறந்தனர்!

காதலியை வர்ணித்தல்:

எஞ்ஞான்றும் கூடிக்குலவிக் கொள்ளை இன்பத்தில்
திளைக்கவே காதலர் விரும்புவர். காலமும், நேரமும், கட
மையும் அவர்களைச் சில நேரங்களில் பிரித்து வைக்கின்றன.
எட்ட இருந்தாலும் அவர்கள் எண்ணங்கள் கிட்டவே

வட்டமிடும். காதலி சென்றபின் அவள் கவினுறு கட்டுடலை
அக்காதலன் கற்பனையில் கண்டு களிக்கிறான். அந்தக்
காந்தச் சிலையாளும் அவன் கண்ணுக்குள் களிநடம் புரிகின்
றாள்.

வஞ்சிக்கொடியும் அசையும் - அருகே
மங்கை சிற்றிடை அசையும்,
நெஞ்சம் தன்னில் அதுதான் - காதல்
நெருப்பை இட்டுப் பிசையும்.

கோவைக் கனியும் சிவக்கும் - அருகே
கோதை இதழும் சிவக்கும்
யாவும் அவளுக் கீவேன் - எனநான்
எண்ணிடும் எண்ணம் உவக்கும்.

பச்சைக் கிளியும் கொஞ்சம் - அருகே
பாவை உதும் கொஞ்சம்
மெச்சம் போதே அட்டா - மங்கை
மீதில் மையல் மிஞ்சும்.

விண்ணில் நிலவும் ஒளிரும்
மெல்லிய முகமும் ஒளிரும்
கண்ணில், கருத்தில் அது தான் - காதற்
கவிதை காட்டி மிளிரும்.

காதலனை நினைத்தல்:

காதலர் எஞ்ஞான்றும், களித்த நினைவுகளை மனதில்
கண்டு களிப்பார். அன்னவர் செய்கைகளைக் காதலே
கேட்டுத் திளைப்பார். தலைவனுடன் நடந்தவற்றைத்
தலைவியிடம் தோழி கேட்டு நிற்கின்றாள். தையல் அவளும்
தலைகவிழ்ந்தே சொல்லுகின்றாள்.

முல்லை விலை என்ன வென்றான்
இல்லை என்று நான் சிரித்தேன்
பல்லை இதோ என்று காட்டி
பத்து முத்தம் வைத்து நின்றான்.

முத்தத்தைக் கொடுத்ததோடு நிற்கவில்லை,
அம்மோகன முகமுடையாள் பக்கத்தே சென்று,
சத்தத்தைச் செய்து,
பாவைக்கு அச்சத்தைக் கொடுத்து,

அவளை அருகழைத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

பின்னலைப் பின்னே கரும்பாம் பென்றான் - உடன்
பேதை துடித்தேன், அணைத்து நின்றான்
கன்னல் என்றான் கணியிதழைக்
காதல் மருந்தென்று தின்றான்.

காரிருளில் காதலியின் எழில் முகத்தைக் கண்டுவிட்
டுத் தண்மதிதான் தன்முகத்தைக் காட்டியதோ! ஒளிகிளம்
பியதோ என ஐயுற்று, அவள் திருமுகத்தைத் தன்முகத்தோடு
சேர்த்துக் கொண்டான். செயல் மறந்து இன்பம் கண்டாள்
அச்சேயிழையாள்.

நிறையிருட்டில் ஒரு புதிரைப் போட்டான்;
நிலவெரிப்ப தென்னவென்று கேட்டான்
குறைமதியும் இல்லை என்றேன்,
குளிர்முகத்தில் முகம் அணைத்தான்.

பிரிவிலே காதலன் தவிப்பு:

சுருத்தால் கட்டுண்ட அக்காதல் சோடிகள், காலத்தால்
பிரிய வேண்டிய கட்டாய நிலைவந்தது. பிரிந்துவிட்டார்
பிரியாத உள்ளத்தினர். வருந்தியே பிரிந்தனர் வாடிய
நெஞ்சத்துடன். பகல் வேளையில் பல தொல்லைகள்.
காதலை நினைப்பதற்கோ நேரமில்லை, நீள் இரவு
வந்துவிட்டால் அவனுக்கு நித்திரையோ வருவதில்லை.

மறந்துபோ நெஞ்சே அந்த
வஞ்சியை நினைக்க வேண்டாம்
இறந்துபோ என்றே என்னை
இவ்விடம் தனியே விட்டாள்!

பறந்துவா இரவே என்றேன்
எருமையா பறந்து போகும்!
உறங்கவே இல்லைக் கண்கள்
ஒட்டாரம் என்ன செய்வேன்.

நெஞ்சமோ அவள் நினைவை மறக்கவில்லை, நிலை
யாக அவளை நினைப்பதினால் அவனுக்கோ அமைதி
யில்லை, முற்றாக மறப்பதற்கு முழுமனசு இடம் தருவ
தில்லை, அவளைத் துறப்பதற்கோ அவள் நெஞ்சில் துணிவு
இல்லை, துன்பந்தான் பிரிவுத்துயர்.

மருந்துகேள்! அவளை நெஞ்சே
மறந்துபோ துன்பம் இல்லை!
இருந்தொன்றை நினைப்பேன்; அந்த
ஏந்திழை குறுக்கில் தோன்றி
அருந்தென்பாள் கணியுதட்டை
அவள் அங்கே இருந்தால் தானே?
வரும் தென்றல்! தொடுவாள் என்னை
மலர் மேனி இருந்தால்தானே?

அன்பனை அழைத்துவரத் தோழியைத் தூதனுப்புதல்:

காதலி பூக்காரி, காதலனோ விறகு வெட்டி. கடமையில்
கண்ணுடைய அத்தொழிலாளி காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டான்.
காதலித்த உள்ளங்கள் ஒன்றாக இல்லை, கன்னியவள்
பிரிவினால் கலங்கிநின்றாள். காதலனைக் காணவேண்டும்
என்ற உள்ளத் துடிப்பு, அதனால் காரணங்கள் பலகாட்டி,
அவனக்கையோடு கூட்டிவரத் தன் தோழியைத் தூதனுப்பு
கிறாள், துயரால் வாடும் அத் தோகைமயில்.

கையில் கோடரி கொண்டு
கட்டை பிளப்பாரைக் கண்டு
கொய்யாக் கனியை இன்று
கொய்து போக லாகுமென்று

வெய்யில் தாழ்வரச் சொல்லடி - இந்தத்
தையல் சொன்ன தாகச் சொல்லடி,

கூரைக்குப் பின்னால் இருக்கும் தென்னை - அதன்
கூட இருக்கும் வளர்ந்த புன்னை
நேரினில் காத்திருப்பேன்! என்னை
நிந்திப்பதில் என்னபயன் பின்னை?

வெய்யில் தாழ்வரச் சொல்லடி - இந்தத்
தையல் சொன்னதாகச் சொல்லடி.

காதலி மேற்பழி:

சில நாட்களாகக் காட்டில் தங்கியிருக்கும் அவன்
நெஞ்சத்தைப் பிரிவுத்துயர் பேதலிக்கச் செய்துவிட்டது.
நேரிழையாளை நெடுநாள் நேரே காணாதது, அவன்
நெஞ்சைப் புண்ணாக்கி விட்டது. அவளை நினைத்து
நினைத்து நினைவிழந்து போன அவன் மனம், மரத்துப் போய்
விட்டது. நெஞ்சார் நேசித்தவன்பால், நினைவறாது கொஞ்சி
யிருந்தவள் மேல், குற்றம் காண நினைக்கின்றான் குலைந்த
நெஞ்சினன்.

தோழி வருகின்றாள், சேதி சொல்லுகின்றாள், அச்
சேயிழையாள் நிலை செப்புகின்றாள். தோழியின் செயலுக்கு
நன்றி கூறித் துன்பத்தோடு சொல்லுகின்றான்.

கைப்பிடியில் கூட்டிவரக்
கட்டளை இட்டாள் என நீ
செப்புகின்றாய் வாழியவே வாழி - நான்
ஒப்பவில்லை என்றுரைப்பாய் தோழி!

தேரடியில் கண்ட அவள்
தேனிதழைத் தந்தவுடன்
ஊருக்கெனைக் கூட்டிச் செல்க என்றாள் - தன்னை
யாருக்குமுன் வாக்களித் திருந்தாள்?

வல்லியினை முத்த மிட்டேன்
வாய்த்த என்றன் மேனியினை
மெல்ல அவள் ஏன் தடவவேண்டும்? - வேறு
நல்ல உடலோ அவளுக்கு வேண்டும்?

தலைவியிலே குறைகாண முயன்ற தலைவனுக்குத்
தோழி தகைசான்ற விளக்கங்கள் கூறுகின்றாள்.

புன்னகைப் பொலிவிழந்து, புதுமலரும் தீண்டாது
அப்பொன் முகத்தாள்; தன் நினைவை அவன் நினைவில்
சேர்த்து நிற்கின்றாளாம்.

முத்துச்சிரிப்புடையாள் அவள் மோகன உருவத்தைத்
தன் பித்துமிகுந்த உள்ளத்தில் ஏற்றுச் செத்து மடிகின்றாளாம்.

ஆணமுகன், தான் அவளை, ஆடரங்கம் அவள் நெஞ்சில்
ஆடுமயில் ஆடவைத்து, ஆவிசோர்ந்து வாடுகின்றாளாம்.

ஆதலினால் அவளின் ஆற்றாப் பிரிவுத்துயர் தன்னை
ஆற்றி வைக்க வேண்டுகிறாள் அன்பான தோழியவள்.

அறிந்துகொண்டான் அவள் நிலையை, உணர்வு
பெற்றான், ஓடிச் சென்றான் தன் ஓவியத்தைக் காண்பதற்கு.
கண்டவுடன் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான். துவண்டிருந்த
அத்தோகை மயில் துன்பம் மறந்தாள். தொன்மைத் தமிழ்
முறைப்படியே இருவரும் மணம் முடித்தனர்.

மனைவியின் மனநிலை:

வெந்நீரின் சூடும் நீரும் போல் அவ்வேங்கை
மார்பனும், அத்தண் மதியாளும் இல் வாழ்க்கையை இனிதே
நடத்தினர், குறைவில்லை அவர் வாழ்வில், நிறைவுண்டு.
அவர்கள் நெறியினில், ஏற்றத் தாழ்வில்லை அவர் வாழ்வில்,
ஏழ்மை அங்கில்லை, ஏந்திழையாள் தன் கணவன் தன்மை
யினைத் தோழிக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்.

கண் மூக்குக் காது வாய் மெய்
இன்பத்தில் கவிழ்ப்பான், மற்றும்
பெண் பெற்ற தாயும் போல்வான்
பெரும் பணி எனக்கிழைப்பான்
வன்மையால் கால்துடைப்பான்
மறுப்பினும் கேட்பானில்லை.

உண்மையில் நான் அவன்பால்
உயர் மதிப்புடையேன் தோழி,

நிலந் தொழேன் நீர்தொழேன்விண்
வளி தொழேன் எரிதொழேன்நான்
அலங்கல்சேர் மார்பன் என்றன்
அன்பனைத் தொழுவ தன்றி!

முன்னைத் தமிழர் வாழ்வில் காதலர்கட்கு எதிர்ப்புகள் குறைவாகவே இருந்தன. பின்னை நாள்களில் பேதங்கள், புராணங்கள், பித்தலாட்டங்கள் அவரிடைப் புகுந்ததினால் காதலர்கள் பேரெதிர்ப்பினைத் தாங்கவேண்டி இருந்தது.

சாதி உயர்வு தாழ்வு சில காதலர்களைப் பிரித்தது.
சமுதாய மூடவழக்கங்கள் சமயமும் சம்பிரதாயமும்
சில காதலர்களை அழித்தன,
சில காதலரை ஒறுத்தன.
பணமும், பதவியும், சில காதலர்களை முறித்தன.

இவ்வாறு காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட, புகுத்தப்பட்ட புதிய வழக்கங்களினால் பழைய காதல் முறை முறியடிக்கப்பட்டது. காதல் வாழ்வு வெறும் புத்தகப் படிப்பாகவே இருந்தது.

காதலில் பெற்றோரின் தலையீடு:

கஜராஜ் காளை இளம் பருவத்தினன்,
காதல் இளம் நெஞ்சத்தினன்,
கல்வி கேள்வியில் மேம்பட்டவன்,
அவன் காதலி சரோஜா,
கட்டான உடலுடையாள்,
கன்னித் தமிழ்க் குரலுடையாள்,

இருவரும் காதல் கடலில் மூழ்கித் திளைக்கின்றனர்.

நல்ல இளம் பருவம் - மக்கள்
நாடும் குணம் கீர்த்தி,
கல்வி இவையுடையான் - உயர்

கஜராஜ் என்பவனும்,
முல்லைச் சிரிப்புடையாள் - மலர்
முக சரோஜாவும்,
எல்லையிற் காதற்கடல் - தனில்
ஈடுபட்டுக் கிடந்தார்.

இவர்கள் காதலைத் தெரிந்து கொண்ட பெற்றோர்கள் பெரும்பிழை நடந்துவிட்டதாகப் பயம் அடைந்தார். பெண்ணின் வருங்கால வாழ்வைப் பெற்றவரே நிச்சயம் செய்ய வேண்டும் என்ற மன நிலையையும், மற்றவர் வாழ்க்கையில் தலையிடும் சற்றேனும் ஒவ்வாத மன நிலையையும் பெற்ற வர்களுமான அப்பெற்றோர், பெருமைகொள் அக் காதலரைப் பிரிக்க முயன்றனர்.

ஒட்டும் இரண்டுள்ளத்தைத் - தம்மில்
ஓங்கிய காதலினைப்
பிட்டுப் பிட்டுப் புகன்றார் - அதைப்
பெற்றவர் கேட்கவில்லை
குட்டை மனத்தாலே - அவர்
கோபப் பெருக்காலே
வெட்டிப் பிரிக்க வந்தார் - அந்த
வீணையை நாதத்தினை!

பாழும் சமூகம், காதலரைக் கண்கலங்கிக் காணவே அவாவுறுகிறது. அவர்படும் அல்லல்களைக் கண்டு அஃது ஆனந்தம் அடைகின்றது. ஒன்றிய உள்ளத்தினர் ஓங்கிடும் காதல் நெஞ்சத்தினர் ஒருவரை ஒருவர் ஏன் பிரிய வேண்டும்? சமூகம் ஏன் இதற்கு உடந்தையாக வேண்டும்? கஜராஜ் யோசிக்கின்றான்;

பொன்னவிர் லோகத்திலே - உள்ளம்
பூரிக்கும் காதலிலே
என்னுளம் கல்வியுளம் - இணைந்
திருந்தும், இன்ப உடல்
தன்னைப் பயிலுவதோர் - நல்ல
சந்தர்ப்பம் இல்லை யென்றே

தன்னையும் தையலையும் - பெற்ற
சமூகத்தை நொந்தான்.

பட்டினி கிடந்தவன்முன், பாலும் பழமும் இருந்திடின்,
பாய்ந்து பெற மாட்டானோ? நற்றமிழ் நன்கு கற்ற நல்லறிஞன்,
முத்தமிழ் ஏடு கண்டால் முந்தி அதைப்படி யானோ?

உலகப் பொருள் அனைத்தும் மறந்து, உள்ளம்
விளைத்தவனையே நினைந்து இருந்தவள், வீட்டருகே தன்
காதல் ஏந்தல் இருந்துவிட்டால், அங்கவளை நாட அவள்
ஏக்கம் கொள்ளானோ? சரோஜாசிந்தை குலைகின்றாள்:

அண்டை இல்லத்தினிலே - என்

அன்பன் இருக்கின்றான்!

உண்ணும் அமுதிருந்தும் - எதிர்

உண்ண முடிந்ததில்லை!

தண்டமிழ்ப் பாட்டிருந்தும் - செவி

சாய்ந்திடக் கூடவில்லை!

வண்ணமலர் சூடவில்லை - அது

வாசலிற் பூத்திருந்தும்.

காதலர் இருவர் ஒருவரை ஒருவர் எண்ணி இருக்
கையில், புலவர்கள் வாழும் பொல்லாச் சமூகத்தை அவர்
வெறுத்து நினைக்கையில், பெண்ணைப் பெற்றவர்கள்
பெரும் பணத்திற்காகப் பெண்மனம் ஒவ்வாத பேதை
ஒருவனைக் கண்ணினும் இனிய அக்காரிகையாளுக்குக் கலி
யாணம் செய்து வைக்கத் திகதியும் குறித்தனர்.

செம்பவள வாயிதழாள், அச்செய்தி கேட்டதும் செயல்
இழந்தாள். நெறியற்ற செயல் புரியும் அந்நிலைகெட்ட
மக்களை நித்தனை செய்கின்றாள், அந்நேரிழையாள்.

கொழிக்கும் ஆணழகன்! - அவள்

கொஞ்சி வந்தே எனது

விழிக்குள் போய்ப் புகுந்தான் - நெஞ்ச

வீட்டில் உலாவுகின்றான்!

இழுத் தெறிந்துவிட்டே - மற்
றின்னொரு வாலிபனை
நுழைத்தல் என்பதுதான் - வெகு
நூதனம் என்றழுவாள்.

காதலர் இருவர்களும் - தம்

கருத் தொருமித்த தன் பின்

வாதுகள் வம்புகள் ஏன்? - இதில்

மற்றவர்க் கென்ன உண்டு?

குது நிறை உலகமே - ஏ

துட்ட இருட்டறையே!

நீதிகொள் என்றுலகை - அவள்

நிந்தனை செய்திடுவாள்!

பாடல் - காதற்பெருமை

பெற்றவர் நினைத்ததைச் செய்ய முயன்றனர்.

காதலர்களுக்கோ கரைசேர வழிகிடைக்கவில்லை.

பெற்றோர்கள் அவர்கள் உள்ளத்தை இன்னும் புரிந்து
கொள்ளவில்லை.

மனத்திற்கும் பிடிக்காதவனை மணப்பதற்கு மங்கை
மனம் ஒப்பவில்லை.

மாற்றானை மணப்பதை விட மரணத்தை அணைப்பதே
மேல் என்ற மேலான முடிவுக்கு வருகின்றாள் அந்த
மெல்லிடையாள்.

காதலி காலனின் கைப்பிடியில்!

அதைக் காதலன் கண்டு பொறுப்பானோ?

அவனும் மாண்டு விட மனம் கொண்டுவிட்டான்.

நிறைவொத்த காதலர்கள் இங்கும் மனமொத்தே முடிவு
செய்து கொண்டனர்.

முகிலைக் கிழித்து வெளிக்கிளம்பும் - ஒரு

முழுமதி போல, நனைந்திருக்கும் - தன்

துகிலினைப் பற்றித் துறைக்குவந்தாள்! - குப்பன்

சோர்ந்து விட்டானந்தக் காமனம்பால்! - நாம்

புகல்வதுண்டோ குப்பன் உள்ளநிலை! - துகில்
பூண்டு நடந்திட்ட கன்னியெதிர்க் - குப்பன்
சகலமும் நீயடி மாதரசி - என்
சாக்காட்டை நீக்கிடவேண்டும் என்றாள்.

பாடல் - மாந்தோப்பில் மணம்

கேட்டவள், குப்பனின் கொஞ்சல் மொழிமேல் நாட்டம்
கொண்டவள்.

அன்னவன் மேல் சற்றுத்தலை குனிந்தே நடந்தாள்.
அவள் சங்கீத வாய்மொழி ஒன்று கேட்டிடக் குப்பன்
பின் தொடர்ந்தாள்.
பின் சிற்றிடையாள் வாய் திறந்து செப்பலுற்றாள்.
இன்பத்தேன் வந்து பாய்ந்தது குப்பனின் காதில்.

உன்னை எனக்குக் கொடுத்துவிடு! நான்
உனக்கெனைத் தந்திட அட்டியில்லை - இந்தக்
கன்னல் மொழிக்குக் கனிமொழியாள் - எட்டிக்
காய் மொழியால் பதில் கூறுகின்றாள்
சின்னவயதில் என்றனையோர் - பெருஞ்
சீமான் மணந்தவன் செத்துவிட்டான்! - நான்
அமங்கலை என்று கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

வாழப்பிறந்த இவ்வஞ்சிக்கொடியாள், சின்னவயதில்
கட்டிய கணவன் இறந்ததினால் கைம்மையை மேற்கொள்ளச்
சொல்லுகின்றார் அங்குள்ள சுற்றத்தார்.

மாங்கல்யம் இழந்ததினால் அம்மங்கை நல்லாள்
மாளத்தான் வேண்டுமா? அல்லது மணந்தவன்தான் சொன்
னானா?

சிந்தித்துப் பார்த்தான் குப்பன்.

கைம்பெண்ணைக் கைப்பிடிப்பதில் யாது குற்றம்?
அவன் புரட்சிக் கருத்திற்குப் புற்றீசல் போல் வரக்கூடிய எதிர்ப்
புகளைக் கற்பனை செய்து பார்க்கின்றான்.

வீதியிற் பற்பல வீணர்களும் - வேறு
விதியற்ற சிற்சில பண்டிதரும் - வந்து
சதியிலுன்னை விலக்கிடுவோம் - உன்
தந்தையின் சொத்தையும் நீ இழப்பாய்! - நம்
ஆதி வழக்கத்தை மீறுகின்றாய்! - நல்ல
கோதை யொருத்தியை யாம் பார்த்து - மணம்
கூட்டி வைப்போம் ...

குப்பன் கூடியமட்டும் யோசித்தான், குள்ளச் சமூகத்தின்
கட்டுகளை.

பேடிவழக்கங்கள், மூடத்தனம், பீடைச் சாத்திரங்கள்
இவற்றை ஒட்டி ஒழித்திட எண்ணம் கொண்டான்.

வாடி இருந்ததன் தலை நிமிர்ந்தான். தையலை
அடைவதென்றே தைரியம் பெற்றவன் உள்ளத்திலே, குப்பன்
சொல்லுகின்றான் தன் கொள்கையினை.

காதல் அடைதல் உயிரியற்கை! - அது
கட்டில் அகப்படும் தன்மையதோ? - அடி
சாதல் அடைவதும் காதலிலே - ஒரு
தடங்கல் அடைவதும் ஒன்று கண்டாய்! - இனி
நீதடு மாற்றம் அகற்றிவிடு! - கை
நீட்டடி! சத்தியம்! நான் மணப்பேன்! - அடி
கோதை தொடங்கடி! என்று சொன்னான் - இன்பம்
கொள்ளை! கொள்ளை!! கொள்ளை!!! மாந்தோப்பில்.

கொள்கை வென்றதனால் அங்கு கோமளவல்லி வாழ்வு
பெற்றாள். மூடவழக்கங்களை முறியடித்ததனால் முழு
இன்பம் பெற்றனர் காதலர்கள். ஆனால் அந்தஸ்து,
அதிகாரம், ஆணவம் தலையிட்டால் அங்கு பெரும் குழப்பம்
பிறக்கின்றது. மக்கள் கூட்டமாய் அதை எதிர்க்காவிட்டால்,
அதை மாய்ப்பதில் ஏற்படும் பெருங்கஷ்டம்.

காதலுக்கிடையே அந்தஸ்து:

அவனியை ஆளுகின்ற அரசன், அந்தஸ்தில் மிக

உயர்ந்தோன். அவனுக்கோர் ஆசை மகள், அவள் பெயர் அமுதவல்லி. அந்த அழகுச் சிலைக்கு ஆசானாக வந்தமைந்தான், அறிவாற்றல் மிக்கதோர் ஆணழகன். அவன் பெயர் உதாரன். இரு உள்ளங்களிடையே இணைப்பு ஏற்படாதிருக்க, ஏற்ற ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்தான் குலக் கொடியைப் பெற்ற கொற்றவன். பலபடை வென்ற அரசன், திரைபோட்டுப் பிரித்தும், அவர் காதலுக்குத் தடைபோட முடியவில்லை.

சாதுரியச் சொல் உதாரனை - அவன்
தாமரைக் கண்ணொடும் கண்டனள்!
ஓது மலைக் குலம் போலவே - அவள்
ஓங்கிய தோள்களைக் கண்டனள்!
ஏதிது போன்ற ஓராண் எழில் - குறை
இன்றித் திருந்திய சித்திரம்
சோதி நிலாவுக்கும் மாசுண்டாம் - இச்
சுந்தரனோ கறை ஒன்றிலான்.

என்று வியப்புடன் நின்றனள்! - அந்த
ஏந்திழை தன்னெதிர் நின்றதைத்
தன்னிகரற்ற உதாரனும் - கண்டு
தன்னை மறந்தவனாகியே
என்ன வியப்பிது? வானிலே - இருந்
திட்டதோர் மாமதி மங்கையாய்
என்னெதிரே வந்து வாய்த்ததோ? - புவிச்
கேதிது போலொரு தண் ஒளி!

பாடல் - புரட்சிக் கவி

இவ்வாறு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு
களித்தனர்.

வானத்தை வெண்ணிலா வந்து தழுவும் காட்சியும்,
மோனத்திருக்கும் முதிர்ச்சோலை மெய் சிலிர்க்க,
ஆனந்தத் தென்றல் வந்து ஆரத்தழுவும்,
அவ்வானந்தக் காட்சியும்!
சத்தமிட்டு வண்டு

தடாகத்தின் அல்லியினை
முத்தமிட்டே தேன் குடிக்கும்
அக்குறைவிலாக் காட்சியும்,
அக்கோதை இளநெஞ்சில்
கொள்ளாத காதலை
அவன்மேல் கொட்டிற்று.

அக்குன்றுயர் தோளிடம் காதல்பிச்சை வேண்டி நின்றாள் அக்
கோலமயில்.

நன்று பசியால் வாடும் ஒருவனுக்குக் குன்று போல்
சோறு முன் குவிந்திருந்தால் சென்று தின்னமாட்டானோ?
ஆனால் உண்ண முடியாமல் ஊராள்வோன் கூர்வான் வந்து
தடுத்து நின்றதங்கு. நஞ்சுடையார் நால் வருணம் விதித்தார்
கள், அன்னவற்றில் மேல் வருணம் கோல் கொண்டு,
மேதினியை ஆள்கின்றவனின் ஆசைமகள் அவனானதால்
அக்குலக் கொடியாள் உள்ளத்தில் ஊறிவரும் ஆசையை
அக்கவிராயன் சொல்ல முயன்றான்.

வேல்விழியால் என்றன் விலாப்புறத்தைக் கொத்தாதே!
பால் போல் மொழியால் பதை பதைக்க உயிர் வாங்காதே!
கண்ணாடிக் கன்னத்தைக் காட்டி என் உள்ளத்தைப்
புண்ணாக்கிப் போடாதே போ போ மறைந்துவிடு!
காதல் நெருப்பால் கடலுன்மேல் தாவிடுவேன்
சாதி எனும் சங்கிலி என் தாளைப் பிணித்ததடி!
பாளைச் சிரிப்பில் நான் இன்று பதறிவிட்டால்
நாளைக்கு வேந்தனெனும் நச்சரவுக் கென்செய்வேன்?
கொஞ்ச தமிழ்த்தேன் குடித்துவிட அட்டியில்லை
அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதமையன் றோஅணங்கே?
ஆணிப்பொன் மேனி அதில் கிடக்கும் நல்லொளியை
காணிக்கைநீ வைத்தால் காப்பரசர் வாராரோ?
பட்டாளச் சக்கரவர்த்தி பார்த்தாலும் உன்சிரிப்புக்
கட்டாணி முத்துக்குக் காலில்விழ மாட்டாரோ?
என்றமுதான் விம்மி இளையான், கவியரசன்
குன்றும் இரங்கும்! கொடும்பாம்பும் நெஞ்சிளகும்!

மனமாரக் காதலித்தாள் மன்னன் மகள், மறுப்புக்கூற யாருக்கு அதிகாரம் உண்டு? உள்ளத்தில் ஒருவனை நினைத்து விட்டாள். உத்தமன் அவ்வதாரனை உதறித் தள்ளுவதற்கு அவள் உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை. உண்டாகும் எதிர்ப்புகளை எதிர்த்து நிற்கத் துணிந்து விட்டாள். இம்முயற்சியில் சாவு வந்தாலும் சந்தோஷமாய் ஏற்று நிற்க எண்ணம் கொண்டு விட்டாள்.

வாளை உருவிவந்து மன்னன் எனதுடலை
நாளையே வெட்டி நடுக்கடலில் போட்டும்
காளை உன்கைகள் எனைக் காவாமல் போகட்டும்
தாளை அடைந்த இத் தையல் உள்ளம் மாறாதே!
ஆதரவு காட்டாமல் ஐய! எனை விடுத்தால்
பாதரவை போலுன்றன் பாதம் தொடர்வதன்றி
வேறு கதியறியேன்; வேந்தன் சதுர்வருணம்
சீறும் எனில் இந்த உடல் தீர்ந்தபின்னும் சீறிடுமோ?
ஆரத்தழுவி அடுத்தவினா டிக்குள் உயிர்
தீர்வரும் எனிலும் தேன்போல் வரவேற்பேன்!
அன்றியும் என் காதல் அமுதே! நமது உள்ளம்
ஒன்றுபட்ட பின்னர் உயர்வென்ன தாழ்வென்ன?
நாட்டின் இளவரசி நான் ஒருத்தி! ஆதலினால்
கோட்டை அரசன் எனைக் கொல்வதற்குச் சட்டமில்லை!
கோல்வேந்தன் என் காதற் கொற்றவனைக் கொல்லவந்தால்,
சேல் விழியாள் யான் எனது செல்வாக்கால் காத்திடுவேன்!
நெஞ்சார உன்மேலே நேரிழையாள் கொண்டுள்ள
மிஞ்சுகின்ற காதலின்மேல் ஆணையிட்டு விள்ளுகின்றேன்!

கொற்றவன்மகள் அக்குலக் கொடியாள் கொடுத்த வாக்கைக் கேட்டு கவிகற்ற அவ்வெழில் மிக மகிழ்ந்தான். கட்டுண்ட உள்ளத்தினர் களிசுடந்த சிந்தையினால் காதற் கடலில் மூழ்கித் திளைத்தனர். ஆளப்பிறந்தவனின் மகளும், வெறும் ஆசிரியன் அவனும் கூடிக்களித்து விளையாடும் செய்தி, புலியாளும் அரசன் அறிந்தான். புற்றுப் பாம்புபோல் சீறிப் பாய்ந்தான். பொங்கிடும் சீற்றத்தால் கவி கற்றுக் கொடுக்க வந்த கவிஞன் காதல் கற்றுக் கொடுத்ததினால்

கலைஞன் உயிர் கவர்ந்திட நினைத்தான் பாராளும் தார்வேந்தன்.

பாவை அவளும் அப்பாவலன் மேல் உள்ளம் சார்ந்த தினால் அவளைப் பாழும் சிறையில் தள்ளிடத் துணிந்தான். மந்திரியும் மன்னன் உத்தரவிற்கு உளம் அசைத்து, பாவலன் சாகட்டும், அப்பாவை உயிர் வாழட்டும், என அத்தோகை மயிலுக்கு இரங்கி நின்றான். காதலனுக்குக் கிடைக்கும் துன்பம், காரிகை தனக்கும், என எண்ணிய பெண்...

காதலனைக் கொலைக்களத்துக் கணுப்பக் கண்டுங்
கன்னியெனை மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொண்ட
நீதிநன்று மந்திரியே! அவன் இழந்தால்
நிலைத்திடும் என் உயிரெனவும் நினைத்துவிட்டாய்!
சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்,
தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர்தல் வேண்டும்!
ஒதுக இவ்விரண்டி லொன்று மன்னவன்வாய்!
உயிர் எமக்கு வெல்லமல்ல என்றாள் மங்கை.

குலக்கொடி கூறிய வார்த்தைகள் கொற்றவன் நெஞ்சைக் கூர் ஈட்டிபோல் மாட்டியது. கொன்று குவிக்கவும் இருவரையும் எனக் கொதித்துக் கூறினான் அக்கொடுங் கோலன். கூட்டிச் சென்றனர், கொலைக் களத்திற்கு, குற்றம் புரிந்ததாக அக்காதலரை. அங்கு இருந்த மக்களுக்குக் கூறுகின்றான் கவிராஜன். தன்சாவிற்கு அஞ்சவில்லை அக்கவிஞன், தகைசான்ற அப்பொன்மொழியாள் மாள்வதை அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை.

தன்மகளுக்கெனை அழைத்துக் கவிதை சொல்லித்
தர்சனென்னான், அவ்வாறு தருங்காலிந்தப்
பொன்மகளும் எனைக்காதல் எந்திரத்தால்
புலன் மாற்றிப் போட்டுவிட்டாள்! ஒப்பிவிட்டேன்!
என் உயிருக்கழவில்லை! அந்தோ! என்றன்
எழுதாத சித்திரம்போல் இருக்கு மிந்த
மன்னுடல் வெட்டப்படுமோர் மாபழிக்கு
மனநடுக்கங் கொள்ளுகின்றேன் ...

அரசனுக்குப் பின்னிந்தத் தூய நாட்டை
 ஆளுதற்குப் பிறந்த ஒரு பெண்ணைக் கொல்ல
 அரசனுக்கோ அதிகாரம் உங்களுக்கோ?
 அவ்வரசன் சட்டத்தை அவமதித்தான்!
 சிரம் அறுத்தல் வேந்தனுக்குப் பொழுது போக்கும்
 சிறிய கதை! நமக்கெல்லாம் உயிரின்வாதை!
 அரசன் மகள் தன்நாளிற் குடிகட் கெல்லாம்
 ஆளுரிமை பொதுவாக்க நினைத்திருந்தாள்!

மக்கள் சக்தியே உயர்ந்த சக்தி. அச்சக்திக்கு முன்
 மன்னன் சக்தி மறைந்த சக்தி. இதை உணர்ந்த உதாரன் அன்
 னவரின் உரிமைக் குரலை உயர்த்துகின்றான், உணருகிறார்
 அங்குள்ள பெருமக்கள். ஓடிச்சென்றனர், பெருங்காதலைத்
 துண்டிக்கத் துணிந்த அக்கெட்ட அரசனின், கொட்டம் அடக்
 கினர். காதலர் வாழ்வு பெற்றார். உலகோர் சமத்துவம் பெற்றார்.

இவ்வாறே காதலின் இன்பதுன்பங்களை எடுத்துக்
 காட்டு கின்றார் புரட்சிக்கவிஞர்.

6. இயற்கை எழில்

காதலைக் காட்டிய கவிஞன், கருத்தைக் கவரும்
 இயற்கையின் கவினை எம்கண்முன் காட்டுகின்றான். காடும்
 மலையும், மண்ணும் விண்ணும், ஆறும் சுனையும், ஆடும்
 மயிலும், கூவும் குயிலும், பாடும் வண்டும், பாயும் ஓளியும்
 அப்பாவலன் நெஞ்சைத் தன்னிலை மறக்கச் செய்கின்றன.
 இயற்கையின் எழிலிலே இதயத்தைப் பறிகொடாத கவிஞனே
 யில்லையெனலாம் இவ்வுலகில்.

அழகு:

அழகுதான் இதயத்திற்கு இன்பத்தைத் தருகின்றது.
 உள்ளத்துக்கு ஊக்கத்தை ஊட்டுகின்றது.
 உலகின் கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு
 இயற்கைப் பொருளிலும் அழகு பொதிந்திருக்கின்றது.
 அவ்வழகே கலையாற்றல் மிக்கவனைக்
 கவிதை புனையச் செய்கிறது.

இயற்கையின் கவினை இங்கு கவிஞன் கவிதையில் காட்டு
 கின்றான்.

காலையிலும் பரிதியிலே அவளைக் கண்டேன்!
 கடற்பரப்பில் ஒளிப்புனலில் கண்டேன்! அந்தச்
 சோலையிலே மலர்களிலே தளிர்கள் தம்மில்,
 தொட்ட இடம் எலாம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்!
 மாலையிலே மேற்றிசையில் இலகு கின்ற
 மாணிக்கச் சுடரிலவள் இருந்தாள் ஆலஞ்
 சாலையிலே கிளைதொறும் கிளையின் கூட்டந்
 தனில் அந்த அழகென்பாள் கவிதைதந்தாள்.

ஞாயிறு:

தொட்ட இடமெல்லாம் அழகுத் தெய்வம் நடம்
புரிவதைக் கண்ட கவிஞன், சூரிய ஒளியின் ஆற்றில் கண்டு
ஆனந்தமடைகின்றான்.

சூரியன் இல்லாவிடில் உலகில் ஒளியில்லை,
ஒளியில்லாவிடில் உயிர் வாழ்வில்லை, பயிர்கள் வளர்வதும்,
பழங்கள் கனிவதும், பசுஞ்சோலை தழைப்பதும், அச்சூரிய
ஒளியின் விளைவாலே. இருளை அகற்றுவதும் அவ்வொ
ளியே இன்பத்தை அளிப்பதும் அவ்வொளியே. இயற்கையை
வளம் செய்வதும் அவ்வொளியே அத்தகைய ஞாயிறு கண்டு
களித்துக் கூறுகிறார் கவி:

வாழும் நின் ஒளிதான் இன்றேல்
வானிலே உடுக்கள் எல்லாம்
தாழங்காய், கடுக்காய் கள் போல்
தழைவின்றி அழகி ழக்கும்!
பாழ் என்ற நிலையில் வாழ்வைப்
பயிரிட்ட உழவன் நீ! பைங்
கூழுக்கு வேரும் நீயே
குளிருக்குப் போர்வை நீயே!

விழிப் பார்வை தடுத்து வீழ்
விரிகின்ற ஒளியே, சோர்வை
ஒழிக்கின்ற உணர்வே, வையத்
திருளினை ஒதுக்கித் தள்ளித்
தழற்பெரு வெள்ளந் தன்னைச்
சாய்ப் பாயே வெயிலில் ஆடித்
தழைக்கின்றோம் புது ஞாயிற்றுத்
தனிச் சொத்தே வாழி நன்றே.

ஊர்க்காட்சி:

சூரிய ஒளியிலே சொக்கிய கவிஞன், வெளியே
சுற்றிவருகின்ற வேளையிலே, ஊர்க்காட்சிகளைக் கண்டு

களிக்கின்றான். பசுமை படர்ந்த புற்றரைகளும், பழமரங்களும்
நிறைந்த அவ்வுரில், பசுக்கூட்டம் புல் மேய்கின்றது. பகல்
வெய்யிலில் பையனொருவன் பாடிக்கொண்டு மந்தை
ஓட்டும் காட்சி, பாவலனின் கருத்தைக் கவர்கின்றது.

பனித்துளி மணிகள் காய்க்கும்
பசும்புற்கள் அடர் புலத்தில்,
தனித்தனி அகலா வண்ணம்
சாய்ந்திட்ட பசுக்கள் எல்லாம்,
தனக்கொன்று பிறர்க்கொன் றென்னாத்
தன்மையால் புல்லைமேயும்!
இனித்திடப் பாடும் பையன்
தாளம்போல் இச்சிச் சென்றான்.

ஊரையடுத்துள்ள சாலை ஓரத்துச் செழித்து வளர்ந்த
சோளக் கொல்லைகளும், கற்றையாய் நிறைந்திருக்கும்
கன்னி மரங்களும் எழிலாய் விளங்குகின்றன.

வேலிகளின் மேல், வெந்தயச் செடிகள் படர்ந்துள்ளன,
அதன் மேல் அழகு கொழிக்கும் தங்கப் பூக்கள் தொங்கு
கின்றன.

அதையடுத்து வளர்ந்தோங்கிய வாழைத் தோட்ட
மொன்று. அதனுள் நீர் இறைக்கிறான், தோட்டத்துப் பையன்
ஒருவன்.

இக்காட்சிதனைக் கண்டு, உழைப்பின் செல்வத்தை
உணர்ந்து, மகிழ்கின்றார் கவிஞர்.

முற்றிய குலைப் பழத்தை
முதுகினிற் சுமந்து நின்று
வற்றிய மக்கள் வாரீர்
என்றது வாழைத்தோட்டம்
சிற்றோடு கையில் ஏந்தி
ஒருகாணிப் பருத்தி தேற்ற
ஒற்றை ஆள் நீர் இறைத்தான்,

உழைப் பொன்றே செல்வம் என்பான்.

வாழைத்தோட்டத்தை அடுத்து ஒரு குட்டை. அங்கு தண்ணீருக்குள் தவளைகள் நீந்தும். பக்கத்தே பாம்புகள் பதுங்கும். வானத்தில் பருந்துகள் வட்டமிடும். அருகுள்ள ஆலங்கிளையிலிருந்து சிட்டுகள் பறக்கும். அச்சிங்காரக் காட்சி கவிஞனின் சிந்தையைக் கவர்கின்றது.

குட்டையில் தவளை ஒன்று
குதித்தது பாம்பின் வாயிற்
பட்டதால் அது விழுங்கிக்
கரையினில் புரளப் பார்த்த
பெட்டையை பருந்து தாக்கிப்
பெருங்கிளை தன்னிற் குந்தச்
சிட்டுகள் ஆவி னின்று
திடுக்கிட்டு மேற்பறக்கும்!

வெய்யிலின் வேகம் கூடுகின்றது. வெம்மையைப் போக்கச் சோலைக்குள் புகுகின்றார் புரட்சிக்கவி. பசுஞ் சோலையிலே புல்லும், பூக்களும், புன்னையும், தென்னையும், தென்றலும் தேன் கனிகளும் நிறைந்து விளங்கின, கண்ணுக்கினிய அக்காட்சி கவியின் கருத்தைக் கவருகின்றது.

பட்டுவிரிந்த பசும்புல்லின் ஆசனமும்
தொட்டு மெதுவாய் வருடத்தோய் தென்றல் தோழியும்

போந்து விசிற ஒருபுன்னைப் பணிப் பெண்ணும்
சாந்து மகரந்தம் சாரும் நறு மலர்த்தேன்,

தீங்கனிகள், சங்கீதம், ஆனதிரு வெல்லாம்
அங்கு நிறைந்திருக்கும் ஆவின் நெடுமாளிகையில்!

தென்றல்:

சோலையினூடே மலர்க்காட்டிடைத் தென்றல் வீசுகின்றது. பூக்களுடே புகுந்து வருவதாலே புதுமணத்தை அது பரப்பி வருகின்றது. வானிடை மலைகளிலிருந்து வளர்ந்து

வரும் தென்றல் குளிர்ச்சியை அள்ளிவந்து குளுமையைக் கொடுக்கின்றது.

அத்தகைய குணத்தைத் தருகின்ற குளிர் தென்றலிடம் பெண்களுக்கு ஒரு தனிப் பற்றுப் போலும். அதனாலன்றோ பெண்கள் விலக்காத உடையை, நீ போய் விலக்கினும், விலக்கார் உன்னை என்று, தென்றலை நோக்கிக் கூறினார் கவிஞர்.

குளிர் நறுச் சந்த ஊஞ்சார்
பொதிகையில் குளிர்ந்தும் அங்கே
ஒளிர் நறு மலரின் ஊடே
மணத்தினை உண்ணும் வண்டின்
கிளர் நறும் பண்ணில் நல்ல
கேள்வியை அடைந்து நாளும்,
வளர்கின்றாய் தென்றலே உன்
வரவினை வாழ்த்தா ருண்டோ!

பூந்தோட்டம்:

அத்தகைய தென்றல் வீசுகின்ற பூந்தோட்டமொன்றில் தேன் வண்டுகள் இசைபாடுகின்றன. கவின்குந்த அம் மலர்க் காட்டிடை நறுமணம் கமழ்கின்றது. ஈக்கள் மொய்க்கும் பூக்களிலிருந்து தேன் சொரிகின்றது. இசைபாடும் வண்டுகளின் இனிய நாதம் எங்கும் இன்பத்தைப் பொழிகின்றது. இயற்கையோடு ஒன்றிய அக்காட்சி கண்டு இதயம் பூரிக்கின்றார் கவி.

தேனுண்ண வண்டு பாடும்!
தேனுண்டபின், ஓர்கூட்டம்
தானோர்பால் தாவும்! வேறோர்
தனிக் கூட்டம் களியாட்டத்தை
வானிடை நடத்தும்! ஒன்று
மலர் எண்ணும் கட்டி வண்டு
நானுண் டென்றுறக்கம் கொள்ளும்
நறும் பொடி இறைக்கும் ஒன்று.

பொன்துகள், தென்றற் காற்றுப்
புதுமணம், வண்டின் பாட்டும்
பன்னூறு செழுமா விக்கப்
பறவைபோல் கூட்டப் பூக்கள்
இன்றெல்லாம் பார்த்திட் டாலும்
தெவிட்டாத எழிலின் கூத்தே!

காதல்புரியும் பிராணிகள்:

இயற்கையோடு ஒட்டி வாழுகின்ற சிறு பிராணிகள் எல்லாம் ஒன்றோடு ஒன்று இனிது வாழுகின்றன.

காதல் மனிதர்களின் தனிச் சொத்தல்ல. பிராணிகளும் காதல் புரிவதுண்டு.

மனிதரின் காதலுக்கு ஏற்படும் இடர்பாடுகள் விலங்குகளின் காதலில் தோன்றுவதில்லை. இரு உள்ளங்கள் ஒன்றாகி உயர் இன்பம் பெறுவதை ஒருவரும் அங்கு பிரிப்பதில்லை.

சோலையிலே மரச்சாலையிலே, தென்னையிலே, மரப்புன்னையிலே, சிட்டுகளும் சிறு அணிற் பிள்ளைகளும் கட்டுக் கடங்காமல் காதல் புரிகின்றனர்.

அக்காட்சியைக் கண்ட கவிஞன், கஷ்டப்படும் மனித இனத்தைக் கண்டு இரங்குகின்றான்.

தென்னை மரத்தில் - சிட்டுப்
பின்னும் அழைக்கும் - ஒரு
புன்னை மரத்தினில் ஓடியகாதலி
போ போ என்றுரைக்கும்.
வண்ண இறக்கை - தன்னை
அங்கு விரித்தே - தன்
சென்னியை உள்ளுக்கு வாங்கி அச்சேவலும்
செப்பும் மணிவாயால்!
என்னடி பெண்ணே - உயிர்
ஏகிடும் முன்னே - நீ

என்னிடம் வா! எனையாகிலும் கூப்பிடு,
தாமதம் நீக்கிவிடு.
என்றிது சொல்லப் - பெட்டை
எண்ணம் உயர்ந்தே - அத்
தென்னையிற் கூடிப்பின் புன்னையிற் பாய்ந்து
பின்னும் அழைக்கும் சிட்டு,
கீச்சென்று கத்தி - அணில்
கிளை ஒன்றில் ஓடிப் - பின்
வீச்சென்று பாய்ந்து தன் காதலன் வாலை
வெடுக் கென்று தான் கடிக்கும்.
ஆச்சென்று சொல்லி - ஆண்
அணைக்க நெருங்கும் - உடன்
பாய்ச்சிய அம்பென கீழ்த்தரை நோக்கிப்
பறந்திடும் பெட்டை அணில்!
மூச்சுடன் ஆணோ - அதன்
முதுகிற் குதிக்கும் - கொல்லர்
காய்ச்சம் இரும்பிடை நீர்த்துளை ஆகக்
கலந்திடும் இன்பத்திலே.
ஏச்சுகள் அச்சம் - தம்மில்
எளிமை வளப்பம் - சாதிக்
குழப்பங்கள் கொத்தடி மைத்தனம்
கொஞ்சமும் இல்லை இங்கே!

செந்தாமரைக்குளம்:

பூஞ்சோலைக்குள் அழகியதோர் தாமரைக்குளம்
அதனில் கண்ணாடி போன்ற நீருண்டு. கண்கவர் பச்சைத்
தட்டில் எழில் முத்துகள் போல் பரந்து கிடந்தன பச்சைத்
தாமரை இலைகளின் மேல் தண்ணீர்த்துளிகள், அரும்பும்
தாமரை மொட்டுகள் ஆங்காங்கே நீருக்கு வெளியே தெரிந்
தன. கவியூட்டும் இக்காட்சி காண்பதற்குக் களிப்பை
யூட்டியது.

விரிகின்ற பச்சைப் பட்டை
மேனி போர்த்துக், கிடந்து

வரிக்கின்ற பெண்கள், வான
வீதியைப் பார்த்துப் பார்த்துச்
சிரிக்கின்ற இதழ்க் கூட்டத்தால்
மாணிக்கம் சிதறு தல்போல்
இருக்கும் அப்பச்சி லைமேல்
அரும்புகள் இதழ் விரிக்கும்!

விண்போன்ற வெள்ளக் காடு
மேலெல்லாம் ஒளி செய்கின்ற
வெண் முத்தங் கள்கொழிக்கும்
பச்சிலைக்காடு, மேலே
மண்ணுளார் மகிழும் செந்தா
மரைமலர்க்காடு, நெஞ்சைக்
கண்ணுளே வைக்கச் சொல்லிக்
கவிதையைக் காணச் சொல்லும்.

பொய்கையும் பெண்களும்:

அழகிய அத்தாமரைக் குளத்தில் நீராடுகின்றார் இளம்
மாதர்கள். பூக்களோடு அவர் முகங்கள் போட்டி போடு
கின்றன. பொன்னொளி மேனியர் அப்பொய்கையில் பூக்க
ளைப் பூப்பந்தாடினர். நீரினைத் தெளித்து விளையாடு
கின்றனர் சிலர். நீரின்னுள் மூழ்கி விளையாடுகின்றனர், வேறு
சிலர். நீந்துகின்ற நேரிழையார் கூட்டம் மற்றொன்று
நினைக்கையிலே நெஞ்சை அள்ளும் காட்சி இது.

படிகத்துப் பதுமை போன்றாள்
நீந்துவாள் ஒருத்தி! பாங்காய்
வடிகட்டும் அமுதப்பாட்டை
வானெலாம் இறைப்பாள் ஓர் பெண்!
கடிமலர் மீது மற்றோர்
கைம்மலர் வைத்துக்கிள்ளி,
மடி சேர்ப்பாள் மற்றொருத்தி!
வரும்! மூழ்கும் ஓர் பொன் மேனி!

புனலினை இறைப்பார்! ஆங்கே
பொத்தென்று குதிப்பார் நீரில்!
எனைப்பிடி என்று மூழ்கி
இன்னொரு புறம் போய் நிற்பார்!
புனை உடை அவிழ்த்துப் பொய்கைப்
புனலினை மறைப்பார் பூத்த
இனமலர் அழகு கண்டே
இச் சென்று முத்தம் ஈவார்.

மணிப்புனல் பொய்கை தன்னில்
மங்கைமார் கண்ணும், வாயும்,
அணி மூக்கும், கையும் ஆன
அழகிய மலரின் காடும்,
மணமலர்க் காடும் கூடி
மகிழ்ச்சியை விளைத்தல் கண்டோம்
அணங்குகள் மலர்கள் என்ற
பேதத்தை அங்கே காணோம்!

சூரியன் மறைந்தான்:

இரவும் பகலும் அருகருகிருந்து ஒருவரை ஒருவர்
ஓடோடிப் பிடிக்க முயலுகின்றன. ஓடிச் செல்வது இரவானால்
அதைத் தேடிச் செல்லும் பகல் பொழுது. ஒளிவது பகலா
னால், அதை நாடிச் செல்லும் இராப்பொழுது.

பகலெல்லாம் பாட்டாளி மக்கள் படும் கஷ்டத்தைக்
கண்டு மனம் சகிக்காது, முகம் சிவப்பேறி, மேற்கிலே சூரியன்
மறைகின்றதாம். கவிஞர் கூறுகின்றார்:

மண்மீதில் உழைப்பா ரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்
புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர்செல் வராம் இதைத், தன்
கண்மீதில் பகலி லெல்லாம்
கண்டுகண் டந்திக் குப்பின்
விண் மீனாய்க் கொப்ப ளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!

கிழக்குப் பெண் விட்டெறிந்த
 கிளிச்சிறைப் பரிதில் பந்து,
 செழித்த மேற்றிசைவா னத்தின்
 செம்பரத் திப்பூங் காவில்
 விழுந்தது! விரி விளக்கின்
 கொழுந்தினால் மங்கை மார்கள்
 இருள் மாற்றிக் கொடுக்கின்றார்கள்.

நீலவான்:

பகல் பொழுது மறைந்ததும், நிலாமுகத்தாள், விண்மீன்
 கண்ணாள், நீலவான் மேனியாள், இரவு நங்கை, இன்பநடனம்
 புரிகின்றாள். அமைதியான இரவின் நேரம், நிலாவொளி
 நிலவானத்திடை தண்ணொளியைப் பரப்பிப் பூமிதனைப்
 பொன்னிறமாக்குகிறது. பாங்கான இக்காட்சி உள்ளத்தில்
 ஊறிடும் உணர்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது.

நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து
 நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளிமுகத்தை!
 கோலமுழு தும்புகாட்டி விட்டால் காதற்
 கொள்ளையிலே இவ்வுலகம் சாமோ? வானச்
 சோலையிலே பூத்ததனிப்பூவோ நீ தான்!
 சொக்க வெள்ளிப் பாற்குடமோ, அமுத ஊற்றோ!
 காலை வந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக்
 கனல் மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப்பிழம்போ!

உனைக்காணும் போதினிலே என் னுள்ளத்தில்
 ஊறிவரும் உணர்ச்சியினை எழுதுதற்கு
 நினைத்தாலும் வார்த்தை கிடைத் திடுவதில்லை
 நித்திய தரித்திராய் உழைத்துழைத்துத்
 தினைத்துணையும் பயனின்றிப் பசித்த மக்கள்
 சிறிதுகூழ் தேடுங்கால், பாணை ஆரக்
 கனத்திருந்த வெண்சோறு காணும் இன்பம்
 கவிநிலவே உனைக்காணும் இன்பம் தானோ!
 பாடல் - புரட்சிக்கவி

தமிழையும், தமிழனையும், கன்னியரையும், காதலையும்,
 வீரத்தையும் இயற்கையையும் எடுத்தியம்பிய புரட்சிக்கவி
 சமுதாயத்தில் படிந்திருக்கும் முக்கியமாகத் தமிழனது முன்
 னைய பெருமை வாய்ந்த சமூகத்தில், இன்று புரையோடிப்
 போயிருக்கும் மூட வழக்கங்களையும் ஏழ்மையையும்,
 இழிவையும் எடுத்துக்காட்டி, விடிவிற்கு வழிவகையும்
 தருகின்றார்.

7. சமுதாயம்

சமூகத்தைச் செம்மைப்படுத்தத் தோன்றிய சமயமும், அதைக் கட்டிக்காக்க வந்த தொழிலாளர் நிலையும், மிகச் சீர்கெட்டிருக்கின்ற இன்றைய சமுதாயத்தில் மூடவழக்கங்களும் தப்பான சாத்திரங்களும், கல்வியின்மையும் சாதிச் சண்டைகளும் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

கல்விநிலை:

ஒரு சமூகம் உயர்வடைய அங்குள்ள மக்கள் நன்றாகக் கற்றிருக்க வேண்டும், கல்வி அறிவில்லாத மக்கள் வாழும் சமுதாயம் உருப்படமாட்டாது. கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைப் பலர் இன்னும் உணரவில்லை. அதன் மகத்துவத்தை விளக்க விழைந்த கவிஞன் வள்ளுவனைக் காட்டுகின்றான்.

கல்வியுள்ளவரே கண்ணுள்ளார் என்னலாம்
கல்வியில்லாதவர் கண் புண்ணென்றே பன்னலாம்
கல்வி மிகுந்திடில் கழிந்திடும் மடமை!
கற்பதுவே உன் முற்கடமை.

கற்க விழையும் பலருக்குக் கல்வி வசதியில்லை, படிப்பதற்கு அவர்களுக்கு பணவதவி இல்லை. பாழாய்ப்போன இந்த ஏழ்மை நிலை ஒழிய வேண்டும். எங்கும் எல்லோரும் படித்து ஓங்கவேண்டும் என்பதே கவிஞரின் வேணவா.

இல்லாமை என்னும் பிணி
இல்லாமல் கல்வி நலம்
எல்லார்க்கும் என்று சொல்லிக்

கொட்டுமுரசே - வாழ்வில்
பொல்லாங்கு தீர்த்தென்று
கொட்டுமுரசே!

சாதிகள்:

கற்றவன் சாதி பார்ப்பதில்லை, அனைவரும் கற்றபின் சாதிகள் மறைந்திடக்கூடும். ஆதனால், யாவரும் கற்கவேண்டும். மிருகங்களிடம் இல்லாத சாதி, பறவைகளிடம் இல்லாத சாதி, மக்களிடம் எப்படி வந்தது?

பொல்லாத மக்கள் சிலர் தாம் வாழ்வு பெற, நல்ல வராயிருந்த மக்களை நாயினும் கடையராக்கிப் பல சாதிகள் வகுத்தனர். பின் ஆண்டவன் பெயராலே இவற்றை அத்தாட்சிப்படுத்தினர் ஆளவந்தார்.

ஆயிரம் சாதிகள் ஒப்பி - நரி
அன்னவர் காலிடை - வீழ்ந்து
நாய்களைப்போல் தமக்குள்ளே - சண்டை
நாளும் வளர்க்கும் மதங்கள்
தூயனவாம் என்று நம்பிப் - பல
தொல்லையடைகுவ தின்றி
நீயெனல் நானெனல் ஒன்றே - என்ற
நெஞ்சில் விளைவது வாழ்வு!

பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு சொல்லல் மடமை - இந்தப் பிழை நீக்குவதே உயிருள்ளாரின் கடமை, என்ற கவிஞரின் வாக்குப்படி,

சாதிகள் ஒழிய வேண்டும்,
பேதங்களை நீக்க வேண்டும்,
சண்டைகள் மறைய வேண்டும்,
யாவரும் சமமாக வாழவேண்டும்,
புதியதோர் உலகம் உருவாகி,
மக்கள் புனர்வாழ்வு பெறவேண்டும்,

என விரும்பினார் கவிஞர்.

சாதிமத பேதங்கள் மூடவழக்கங்கள்
தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டையுலகினை
ஊதையினில் துரும்புபோல் அலைக்கழிப்போம், பின்னர்
ஒழித்திடுவோம்! புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!

கிருண்ட உள்ளங்கள்:

மக்களிடையே கல்வி பரவாததனால், அவர் அறிவு இருட்டறையாகி விட்டது. அதை உணர்ந்த புத்தி மிகுந்த சிலர், விதியின் விளைவே யாவும் என்று சொல்லி, மக்களின் மதியை மேலும் மழுக்கிவிட்டார்.

கதியின்றி மக்கள்படும் கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் விதி இப்பொழுது வேதமாகி விட்டது.

அறிவை அகற்றி, மக்கள் உயர்வை இறக்கி, சமுதாயத்தை அழிக்கும் அப்புல்லறிவாளர்கள் நிலையை எண்ணிக் கவி ஆத்திரம் கொள்ளுகின்றார்.

பாதிக்குதேபசி என்றுரைத்தால், செய்த
பாபத்தைக் காரணம் காட்டுவார் - மத
வாதத்தை உம்மிடம் நீட்டுவார் - பதில்
ஒதிநின்றால் படை கூட்டுவார்.
வாதனை சொல்லி வணங்கிநின்றால் தெய்வ
சோதனை என்றவர் சொல்லுவார் - பணச்
சாதனையால் உம்மை வெல்லுவார் - கெட்ட
போதனையால் தினம் கொல்லுவார்.

மூடவழக்கங்கள்:

நாம் பெருமை கொள்ளுவதற்கு நம்மிடத்தில் எவ்வளவோ உள. தொழிலாளர் முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட ஆலைகள், சாலைகள். தோட்டங்கள், வயல்கள் மற்றும் இயற்கை அளித்த அருவிகள், ஆறுகள், மலைகள், அத்தோடு தொகை தொகையாய் மக்கள் கூட்டம் இவையாவும் இருந்தென்ன? இவற்றின் உயர்வைத் தடுக்கின்ற மூடவழக்கங்கள் நம்மிடை இருக்கும்வரை, என்கிறார் கவிஞர்.

நல்ல இமயம், நலங்கொழிக்கும் கங்கைநதி,
வெல்லத் தமிழ்நாட்டின் மேன்மைப் பொதியமலை,
செந்நெல்வயல்கள், செழுங்கரும்புத் தோட்டங்கள்,
தின்னக்கனிகள், தெவிட்டாப் பயன் மரங்கள்,
இன்பம் செறிந்திருக்கும் இப்பெரிய தேசத்தில்
முப்பது முக்கோடி மாந்தர்கள் மொய்த்தென்ன?
செப்பும் இயற்கை வளங்கள் செறிந்தென்ன?
மூடப் பழக்கம், முடிவற்ற கண்ணுறக்கம்
ஓடுவ தென்றோ? உயர்வதென்றோ? நானறியேன்.

பாடல் - சஞ்சீவ பர்வதத்தின் சாரல்

சமயமும் சாமிகளும்:

கல்வி அறிவு இல்லாத மக்களிடையே மூட வழக்கங்கள் குடி கொள்ளத் தொடங்கின. மக்களின் மூடத்தனத்தைக் கண்ட சிலர் முழுதும் உணர்ந்தவர் போல் நடித்து மேலும் அவர்களை மயக்கினர். மாய்கின்ற மக்கள் மதத்திலே நம்பிக்கை கொண்டனர். மேலுலக வாழ்விற்கு வழிகாட்டவந்த மடாதிபதிகள், மக்களை மயக்கிக் கீழுலக வாழ்வின் சுகங்களைத் தமதாக்கித் தம் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டனர். இவர் செயல் கண்டு உளம் கொதிக்கின்றார் கவிஞர்.

பேதம் வளர்க்கப் பெரும் பெரும் புராணங்கள்!
சாதிச்சண்டை வளர்க்கத் தக்க இதிகாசங்கள்!

கட்டிச் சமூகத்தின் கண்ணவித்துத் தாமுண்ணக்
கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றோர்

தேன் சுரக்கப் பேசி இந்து தேசத்தைத் தின்னுதற்கு
வான சுரரை விட்டுவந்த பூசாரும் வாழ்கின்றார்.

நாள்முழுதும் உழைத்தாலும், நல்ல உணவு கிடைக்காத ஏழை மக்களிடம் விழாவென்றும், திருப்பணியென்றும், காசு பிடுங்கும் மதத்தலைவர்களின் செய்கைகளைச் சாடுகின்றார் கவி:

கோயில் திருப்பணி என்பர் - அந்தக்
கோவில் விழாவென்று - சொல்லியுன் வீட்டு

வாயிலில் வந்துணைக் காசு - கேட்கும்
வஞ்சக மூடரை மனிதர் என்னாதே!

தன்னுழைப்பினால் ஊதியம் பெற்று, அதனால் உணவு பெற்று உயிர் வாழ்வவனே உண்மையான மனிதன் அதை விடுத்து உழையாது சோம்பேறியாயிருந்து கொண்டு ஊரை ஏமாற்றி அழகாக வேஷமிட்டு, அயலார் எல்லோரையும் ஏமாற்றிச் சுகமாக வாழ்கின்றார் சிலர். அவர், சாமியின் பெயராலே தம் நாமத்தைக்கூறி, சமூகத்தில் உயர்வு பெற்றுத் தம்மைக்காத்துக் கொண்டார்.

உழைக்காத வஞ்சகர் தம்மை - மிக
உயர்வான சாதுக்கள் என்பது நன்றோ?
விழித்திருக்கும் போதிலேயே - நாட்டில்
விளையாடும் திருடரைச் சாமி என்கின்றார்!
அழியாத மூடத்தனத்தை - ஏட்டில்
அழகாய் வரைந்திடும் பழிகாரர் தம்மை
முழுதாய்ந்த பாவலர் என்பார் - இவர்
முதலெழுத் தோதிலும் மதியிருட்டாகும்!

சாதியை மாய்க்க வந்த சமயத் தலைவர்கள் தம்மை உயர் சாதியாக்கிக் கொண்டார். வறுமையைப் போக்கி வாய்மையை நிலைநாட்ட வந்த மடாதிபதிகள் பாலும் பழமும் உண்டு பஞ்சணையில் உறங்குகின்றார். நோயாலும் பிணியாலும் வாடும் மக்களுக்குச் சேவை செய்யாது வனிதையரோடு சுகபோகம் செய்யும் சமயத் தலைவர்களைச் சாடுகின்றார் கவிஞர்.

மக்கள் பசிக்க மடத்தலைவர்க் கெனில்
வாழை யிலைமுற்றும் நறுநெய்யாம் - இது
மிக்குயிர் மேல்வைத்த கருணையாம்.

கோயிலிலே பொருள் கட்டும் குருக்களும்
கோதையர் தோளினிற் சாய்கின்றார் - இங்கு
நோயினில் மக்கள் மாய்கின்றார்.

இவ்வுலகவாழ்க்கையில் தேடும் இன்பம் சிற்றின்பம். அது சில நாளில் அழிந்து விடும்.

மேலுலக வாழ்வை நாடும் இன்பம் பேரின்பம். அது என்றும் நிலையானது. அதையே நாம் நாட வேண்டும் என்று உபதேசம் செய்யும் மடாதிபதிகளிடம் இருக்கும் சொத்துகள் ஏராளம்.

இரும்புப் பெட்டியில் இருக்கும் ஏராளம் காசு கரும்புத் தோட்டத்தில் வரும் கணக்கற்ற வருவாய், ஆயிரக்கணக்கான வேலி நிலத்தில் வரும் பெருவருமானம், அதைவிட ஆடை வகைகள், பொன் ஆபரணங்கள், மாடு, மனைகள், நீடு களஞ்சியங்கள், நெல்வகைகள் இப்படி எத்தனையோ செல்வங்கள்.

அத்துடன் வெண்ணிறப் பட்டுடுப்பார். மேனி யெல்லாம் சந்தனம் பூசுவார். பட்சணங்கள் அருந்துவர். பட்டு மெத்தையில் படுத்துறங்குவர்.

இத்தகைய உல்லாச சௌகரியங்கள் உள்ளவர்கள் எப்படி இவ்வுலக இன்பத்தை வெறுத்தொதுக்குவர்?

கவிஞர் இதற்கொரு கற்பனைக் கதையும் காட்டுகிறார்.

நட்டநடுதிசியில் - கனவில்
நடந்தது கேள்ரி
நித்திரைப் பூமியிலே - சிவனார்
நேரில் எழுந்தருளிப்
புத்தம் புதிதாகச் - சில சொல்
புகல ஆரம்பித்தார்.

இத்தனை நாளாகப் - புவியில்
நீள நிரப்பி விட்டாய்
மடத்தின் ஆஸ்தியெல்லாம் - பொதுவில்
மக்களுக் காக்கி விட்டேன்!
திடத்தில் மிக்கவனே - இனிநீ
சிவபுரிவாழ்க்கை

நடத்துக! என்றே - சிவனார்
நவின்று பின் மறைந்தார்
இடிமுழக்க மென்றே - தம்பிரான்
எண்ணம் கலங்கிவிட்டார்!

பாடல் - சைவப் பற்று

கிட்டரிய சிவபதம் கிடைக்கும் வாய்ப்பைக் கேட்ட
வுடன் ஏன் சிவபத்தன் கலங்கினான்? சொந்த உழைப்பால்
பெறாத சுகபோகங்களை அனுபவித்த உடல், சும்மா பிரிய
மனம் எப்படிச் சகிக்கும்?

சொப்பனத்தை நினைத்தார் - தம்பிரான்
துள்ளிவிழுந்த தழுதார்!
ஒப்பி உழைத்த தில்லை - சிறிதும்
உடல் அசைந்ததில்லை!
எப்படி நான் பிரிவேன் - அடடா!
இன்பப் பொருளை யெல்லாம்,
தப்பிப் பிழைத்த துண்டோ - எனது
சைவம் எனத் துடித்தார்!

சமயம் போதிக்க வந்த தலைவர்கள், சமயம் பார்த்து
மக்களை ஏமாற்றித் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டார், சாமிகள்
என்று சொல்லிக் கொள்ளுபவர்கள் இது காரும் சாதித்து
வந்ததென்ன? சாதி அழிந்ததா? சண்டை ஒழிந்ததா?
சமத்துவம் கிடைத்ததா? அல்லது சன்மார்க்கம் கிட்டியதா?
மக்கள் ஒன்றுமேயடையவில்லை. ஓயாத கஷ்டங்களே
என்றும் அடைகின்றனர். உணர்ந்து கூறுகின்றார் கவிஞர்.

அடிமை தவிர்ந்ததும் உண்டோ? - அன்றி
ஆதிமுதல் இந்தத்தேதி வரைக்கும்,
மிடிமை தவிர்ந்ததும் உண்டோ? - அன்றி
மேல்நிலை என்பதைக் கண்டதும் உண்டோ?
குடிக்கவும் நீரற்றிருக்கும் - ஏழைக்
கூட்டத்தை எண்ணாமல், கொடுந் தடியர்க்கு
மடங்கட்டி வைத்ததினாலே - தம்பி
வசம் கெட்டுப் போனது நமது நன்னாடு.

ஏழ்மை:

சீமயத்தில் பற்றுடையோர் ஏழ்மையைத் தீர்க்கவில்லை.
அவர் ஏழையின் துயரைப் போக்கவில்லை,
ஒவ்வொருவரும் தங்களைக் காத்துக்கொண்டார்.
பின் ஏழையை மேலும் தாழ்த்திக் கொண்டார்.
தாழ்ந்தவன் மேலும் தாழ்ந்து கொண்டே போனான்.
தாழ்த்தியவன் தொடர்ந்து தாழ்த்திக் கொண்டே
சென்றான்.

அதனால் வல்லமை உள்ளவன் வாழத் தெரிந்து
கொண்டான்.

கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் கொண்டபேர்கள்
கண்டி மக்களது நிலத்தையெல்லாம்
கொத்திக்கொண்டேப்பமிட்டு வந்ததாலே
கூலிமக்கள் அதிகரித்தார்! என்செய்வேன்!
பொத்தல்இலைக் கலமானார் ஏழைமக்கள்
புனல்நிறைந்த தொட்டியைப்போல் ஆனால் செல்வர்!

அதிகரித்த தொகைதொகையாய்ச் செல்வமெல்லாம்
அடுக்கடுக்காய்ச் சிலரிடம்போய் ஏறிக்கொண்டு
சதிராடு தேவடியாள் போல்ஆடிற்றுத்
தரித்திரரோ புழுப்போலேத் துடிக்கின்றார்கள்.

பசியாலே வாடுகின்றான் ஒருவன்.
பசிக்கவில்லை என்று சொல்லி மருந்துண்ணுகின்றான்
மற்றொருவன்.

பட்டினியாலே மாளுகின்றான் ஏழை.
பாலொடு பழமுண்டு வாழுகின்றான் பணக்காரன்.
நலிந்த மக்கள் நாளும் உழைத்த செல்வமெல்லாம்
நயவஞ்சக முதலாளிகளிடமே சென்றொதுங்கியது.
நலம் யாவும் இழந்தார் கூலி மக்கள்.

ஏழ்மையில் மக்களைத் தள்ளுவதோ? - இதை
இன்னமெனச் சிலர் கொள்ளுவதோ?
கூழுக்குப் பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்

கொள்ளையடிப்பதும் நீதியோ - புவி
வாழ்வது தான் எந்தத் தேதியோ?

காலைமுதல் மாலைவரை உழைக்கின்ற ஏழையின் ஊதியம் குடும்பத்தின் ஒரு நேரச் சோற்றுக்குக் காணாமல் இருக்கின்றது. அவனும் மானத்தைக் காக்கவேண்டி இருக்கின்றது. மற்றவர்களைப் போல் அதற்கு ஆனதோர் ஆடை அவனிடமில்லை. காற்று, மழை, கடும் வெய்யிலி லிருந்து அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. அதற்கேற்ற குடிசை அவனிடமில்லை. கல்வி வசதியோ அவன் கண்டதில்லை. வீழ்ச்சியடைந்துள்ள தொழிலாளர் மாட்சி பெறும் நாள் எப்போது? என ஏங்குகின்றார் கவிஞர்.

காலைமுதல் மாலைவரை ஏழுமுவர்
பசியால் மெலிந்து நோயில்வாடி
தோலை மூட ஆடை ஏதும் இல்லையே - உடல்
தூய்மைக்கும் யாதொரு வழியுமே இல்லையே.

அண்டிவாழ வீடில்லை பிள்ளைகள்
கல்வி அடையவோ வழியில்லை, மீட்சியும்
கண்டதில்லை, நாளுமே வீழ்ச்சி எனில்
கோரும் பொதுவாழ்வு தூய்மை பெறுமா?

இப்படியே ஏழைகள் என்றும் வாழ்ந்திடப் போவதில்லை. ஒதுங்கி வாழும் அவர்கள் ஒருநாள் உணரத்தான் போகிறார்கள். அடக்கி ஆண்டவரால் ஒடுக்கப்பட்ட ஏழை மக்கள், தம்தாழ்வு நிலை தகர்த்திவிட்டுக் கடக்கத்தான் போகின்றார்கள், தம் கஷ்டமெல்லாம்.

உழைக்காமல் கண்டுகளிப்பவர் இதை உணரவேண்டும் என எச்சரிக்கை விடுகின்றார் கவிஞர்:

ஓடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்பராகிவிட்டால், ஓர் நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவார், உணரப்பா நீ!

எல்லோரும் சமமாகும் நிலைவரவேண்டும் எல்லோரும் உணவு பெற்று நல் உடை உடுத்து, உறைவிடம் பெற்று, உயர்வான நிலை அடையும் நாள்வர வேண்டும். அந்நாளே பொன்னாள் என உரைக்கின்றார் கவி.

இலையே உண விலையே கதி
இலையே எனும் எளிமை
இனிமேலிலை எனவே முர
சறைவாய் முரசறைவாய்!

தொழிலாளர் நிலை:

நம்மைச் செழிக்க வைப்பதும், காட்டை அழிப்பதும், ஊர் செய்வதும், சாலை அமைப்பதும், சோலை அமைப்பதும் தோட்டம் அமைப்பதும், மலை பிளப்பதும், பள்ளம் பறிப்பதும் யார்? நாட்டின் நலம் நாடும் தொழிலாளர்கள். அன்னவர் நிலையென்ன?

.....பொழுது தோறும்
புனலுக்கும், அனலுக்கும், சேற்றினுக்கும்
கக்கும் விஷப் பாம்பினுக்கும் பிலத்தினுக்கும்
கடும் பசிக்கும் இடையறாத நோய்களுக்கும்,

பலியாகிக் கால்கைகள் உடல்கள் சிந்தும்
பச்சை ரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டைச்
சலியாத வருவாயும் உடையதாகத்
தந்ததெவர்? அவரெல்லாம் இந்த நேரம்
எலியாக முயலாக இருக்கின்றார்கள்!
ஏமாந்த காலத்தின் ஏற்றங் கொண்டோன்
புலி வேஷம் போடுகின்றான்! பொதுமக்கட்குப்
புல்லளவு மதிப்பேனும் தருகின்றானா?

சலியாத உழைப்பினால் செல்வம் பெருக்கினான் தொழிலாளி. ஆனால் அச்செல்வங்கள் சேருமிடம் செருக்குள்ள பணமுதலாளியிடம். நிலத்தை உழுகின்றான் நேர்மையான உழவன். நெல்லைப் பெறுகின்றான் நில முதலாளி. நித்தம்

நித்தம் உழைப்பவர்கட்கு நிம்மதியான வாழ்வில்லை. கூட கோபுரம் கட்டும் தொழிலாளி குடிசையில்தான் என்றும் வாழ்கின்றான். வகையோடு வாழ அவன் வழிகேட்டால் பகையோடு எதிர்க்கின்றான் பணமுதலாளி.

தொழிலறிந்த ஏழை மக்கள்
தொழில் புரிந்து செல்வர்பால்
அழிவிலா முதல் கொடுக்க
அம்முதற் பணத்தினால்
பழிமிகுந்த அரசமைத்துப்
படைகள் தம்மை ஏவியே
தொழில் புரிந்த ஏழை மக்கள்
சோற்றிலே மண் போடுவார்!

பயமுறுத்திப் பணிய வைக்கலாம் தொழிலாளியை என நினைக்கின்றான் பண முதலாளி.

தொழிலாளர்கள் நிலை உயரவேண்டும். ஏழைகள் வாழ்வு மலர வேண்டும்.

மாதர்கள் உயர்வடைய வேண்டும், மற்றெல்லோரின் தாழ்வு நிலையும் அழியவேண்டும்.

புதியதோர் உலகம் உதயமாகவேண்டும். அங்கு அரியதோர் ஆட்சி அமையவேண்டும்.

சமமாய் யாவரும் வாழ வேண்டும். சாதிகள் ஒழிய வேண்டும்.

சமயச் சண்டைகள் மறைய வேண்டும்.

சமத்துவம் எங்கும் ஓங்க வேண்டும்.

இத்தகைய இன்பம் கொழிக்கும் பூமியையே பாரதிதாசன் விழைகின்றார்.

எல்லார்க்கும் தேசம், எல்லார்க்கும் உடமை யெல்லாம்
எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஆகுகவே!

எல்லார்க்கும் கல்வி சுகாதாரம் வாய்த்திடுக!
எல்லார்க்கும் நல்ல இதயம் பொருந்திடுக?
வல்லார்க்கும் மற்றுமுள்ள செல்வர்க்கும் நாட்டுடமை
வாய்க்கரிசி என்னும் மனப்பான்மை போயொழிக!
வில்லார்க்கும் நல்லுதல் மாதர் எல்லார்க்கும்
விடுதலையாம் என்றே மணிமுரசம் ஆர்ப்பீரே!

தமிழ் — தமிழன் என்று பேசியது — எழுதியதற்கு அப்பால் பாரதிதாசனின் உலகம் பரந்தது.

அஃது அறிவு உலகம், அன்பு உலகம், புரட்சி உலகம், தன்மானமும் இன்பமும் கலந்த உலகம்.

அங்கே கொடுங்கோல் கிடையாது. மக்கள் ஆட்சி மலர்வதைத் தடுக்கும் உன்மத்தர்கள் கிடையாது.

உலகம் உண்ண உண்டு, உலகம் உடுத்த உடுக்கும் பொதுவுடைமை உலகம்.

அது கட்டுக்காவலற்ற கருத்துலகம்.

அதுவே அவரின் இலட்சியமாக இருந்தது. அந்த உலகத்துக்குத் தடை விதிக்கும் எதிர்ப்புச் சக்திகளை எதிர்த்துத் தூளாக்கும் மறச்செயல்கள் கொண்டவர் புரட்சிக் கவிஞர்.

அவர் பிறவிப் போர் வீரர். எங்கெங்கே அறியாமையும், ஆணவமும், ஏற்றத் தாழ்வும் இருக்கிறதோ, எங்கெங்கே பிறர் உழைப்பை உறிஞ்சும் நச்சுச் செயல் இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் புரட்சிக்கவிஞரின் போர் முழக்கம் இருக்கும்.

அவரின் போர்வாள் உணர்ச்சிவேகம்.

போர் வாழ்கின்ற உலகெங்கிலும் எழுப்பப்பட்டுள்ள தடைகளை, சூழ்ச்சிகளைத் தூள்தூளாக்க முரசம் கொட்டி, அதற்கான பாசறையையும் அமைத்தவர் புரட்சிக்கவிஞர்.

‘...உன்வீடு — உனது பக்கத்து வீட்டின் இடையில் வைத்த சுவரை இடித்து வீதிகள் இடையில் திரையை விலக்கி நாட்டொடு நாட்டை இணைத்து மேலே ஏறு! வாளை

இடிக்கும் மலைமேல் ஏறு! விடாமல் ஏறு மேன்மேல்!

ஏறி நின்று பாரடா எங்கும்;
எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களைப்
பாரடா உனது மானிடப் பரப்பைப்
பாரடா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்
'என்குலம்' என்றுனைத் தன்னிடம் ஓட்டிய
மக்கட்பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொள்!
அறிவை விரிவுசெய்; அகண்டமாக்கு
விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை
அணைந்து கொள்! உன்னைச் சங்கீமமாக்கு.
மானிட சமுதாயம் நானென்று கூவு!
பிரிவிலை எங்கும் பேதமில்லை
உலகம் உண்ண உண்! உடுத்த உடுப்பாய்!
புகல்வேன்; 'உடைமை மக்களுக்குப் பொது'
புவியை நடத்து பொதுவில் நடத்து
வானைப்போல மக்களைத் தாவும்
வெள்ளை அன்பால் இதனைக் -
குள்ள மனிதர்க்கும் கூறடா தோழனே!

என்று, 'உலகம் உன்னுடையது' என்ற அறைகூவல் விடும்
புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன் கரம் கோர்ப்போம் - புது உலகை -
பொது உலகைச் சமைப்போம்.

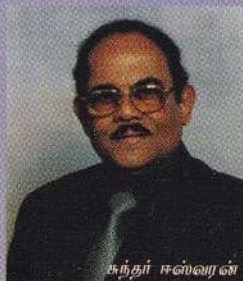
உசாத்துணை நூல்கள்

1. பாரதிதாசன் கவிதைகள்
2. பாண்டியன் பரிசு
3. இசையமுது
4. அழகின் சிரிப்பு
5. எதிர்பாராத முத்தம்

சுந்தர் ஈஸ்வரன்

பிறப்பு: 21.04.1939, கொழும்பு

பெற்றோர்: சுப்பிரமணியம் - சிவக்கொழுந்து



சுந்தர் ஈஸ்வரன்

அருணோதயாக் கல்லூரி, அளவெட்டி
சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, தாம்பரம்.
சென்னைப் பல்கலைக் கழக அறிவியல்
இளவல் பட்டதாரி, 1962.
திருமணமாகி மூன்று ஆண் மக்கள்.

இலங்கை மத்திய வங்கியில் சிலகாலம், கொழும்பிலுள்ள பிரித்தானியத் தூதரகத்தில் சிலகாலம் எனப் பணிபுரிந்தபின் இலங்கை அரசின் உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் மூத்த வரி மதிப்பீட்டாளர். அக்காலத்தில் ஐ. நா. புலமைப்பரிசில் பெற்று, அமெரிக்கத் தென் கலிபோர்னியாப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரி ஆள்கையில் முதுநிலைப் பட்டதாரி.

1983 இனக்கலவரத்தின் பின், கொழும்பிலிருந்து வெளியேற்றம், 1984 சுவை முதலாக ஆஸ்திரேலியா, சிட்னியில் குடியேற்றம்.

ஆஸ்திரேலியா, நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில் ஸ்ராத்பீல்டு நகராட்சியில் ஷெஸ்மண்டு முதியோர் காப்பகத்தின் முதன்மை இயக்குநர்.

ஸ்ராத்பீல்டு மாநகராட்சி உறுப்பினராக மக்களால் தேர்ந்து, 2008 முதலாக 4 ஆண்டுகள் பணி.

சிட்னியின், வார இறுதித் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள் நான்கில் தமிழைக் கற்கும் ஓராயிரம் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு வழிகாட்டும் தமிழ்க் கல்வி நடுவத்தின் நிறுவனருள் ஒருவர்.

நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் 12ஆம் வகுப்பில் தமிழ் மொழியை ஒரு பாடமாகத் தேர்வு எழுத இவரே காரணர். சைவ மன்றத்தின் நிறுவனர்களுள் ஒருவர்.

இருமுறை அம் மன்றத்தில் தலைவர். அழகான சைவத் தமிழ்க் கோயிலாக, சிட்னி முருகன் கோயில் அமைய இவரும் ஒரு காரணர்.

இலங்கையில் துன்புறுவோருக்குப் பரந்து உதவும் ஆஸ்திரேலியா மருத்துவ உதவிக்கான அறக்கட்டளையின் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்.

ஆஸ்திரேலியாவின் நியூசவுத்வேல்ஸ் மாநில அரசு, இவரது தன்னமற்ற பொதுத் தொண்டைப் பாராட்டி, சமாதான நீதிவான் (Justice of Peace) விருதை வழங்கியது.

1960-1970 காலப்பகுதியில், இலங்கையில் சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி இதழ்களில் கருத்துருவாக்கக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1974இல் நடைபெற்ற நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் பாரதிதாசன் உள்ளம் என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை வாசித்தவர்.

பாரதிதாசனின் கவிதைகளை ஈடுபட்டுப் படிப்பவர், இன்புற்றுச் சுவைப்பவர், சென்னைக் கிருத்தவக் கல்லூரி மாணவராகப் பயில்கையில் ஒருநாள், தியாகராய நகரில் இராஜகுமாரி திரை அரங்கில் பாரதிதாசனுடன் சேர்ந்து திரைப்படம் பார்க்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவர். அந்த நிகழ்வே தூண்டுதலாக, இந்த நூலை எழுதியவர்



தமிழ்நாடு

விலை ரூ. 75



9788189708344